



Katolički list

ZVONIK

GOD: XIV BR. 2 (148) Subotica, veljača (februar) 2007. 100,00 din



**KORIZMA
DOĆI K ISUSU**



STEPINČEVO U FRANJEVAČKOJ CRKVI U SUBOTICI



ZAVRŠETAK MOLITVENE OSMINE ZA
JEDINSTVO KRŠĆANA
U SUBOTIČKOJ KATEDRALI

Blagdan svetog Vinka

“Trsek moj, zbudi se, bum te vrezal”
 dragi Bog
 čuvaj vinograd moj
 evo ti zrelog vina
 da bude dobra godina
 oblake razmakni
 sunce primakni
 mraz razgoni
 na led zvoni

Na blagdan svetog Vinka, zaštitnika vinogradara, vlč. **Lazar Novaković** obavio je blagoslov vinograda na Čikeriji.

Obitelj **Margarete** i **Ferike Mađarić** željela je na svoj novi vinograd zazvati blagoslov prema običaju koji kod nas nije proširen, ali nam je poznat iz naše vinorodne Hrvatske domovine.

Uz đurđinskog župnika, obredu je prisustvovala nekolicina prijatelja ove obitelji jer, kako stoji u jednom običajniku, “na Vincekovo nije dobro niti lijepo biti sam pri klijeti”.

Kata M.

Srebrni jubilej u Žedniku

Naši sumještani, **Perica** i **Ljubica Fabijan**, 30. prosinca 2006. proslavili su 25 godina zajedničkog života.

Pod svetom misom, koju su suslavili preč. **Željko Šipek** i vlč. **Ivica Ivanković Radak**, skupa sa svojim sinovima **Darkom** i **Draganom**, svojim mamama, **Janjom** i **Matilkom**, te mnogobrojnom rodbinom i prijateljima, ovaj par je zahvalio dragom Bogu za dar ljubavi, zajedništva i životnu snagu u proteklom razdoblju.



Vrlo lijepa propovijed, koju je izrekao vlč. **Ivica**, bila je puna poruka i poticaja. Ono što je nesvakidašnje za ovakve prigode, bio je dar koji je propovjednik uručio jubilarcima na kraju sv. mise: slika s blagoslovom Svetog oca pape **Benedikta XVI.** Ponosni i svjesni slavljenici nisu krili zadovoljstvo uz komentar: “Radujemo se zbog originalnosti dara i svjesni smo da takav dar obvezuje na još sadržajni stil našeg vjerskog života.”

Kao vjerska zajednica poželimo im da poruku koju su shvatili, uspješno i ostvare u narednim godinama svog bračnog života.

Kata M.

KRUNICA PO OBITELJIMA

Dugi niz godina u subotičkoj župi Marija Majka Crkve obavlja se drevna i draga pobožnost. U siječnju se po obiteljima sastaju više njih i u večernjim satima mole krunicu Sedam radosti Majke Božje, koja je u puku od milja nazvana “Zlatnom krunicom”. Tako se i ove godine na više od deset mjesta molila ta Zlatna krunica. Uvijek se završava u Crkvi uoči blagdana Svijećnice, tako je bilo i ove godine. Ono što bismo istaknuli kao posebnost je misao koja je vodila molitelje ove godine, a to je obnova naše obitelji i razmišljanje o otajstvima sedam radosti Majke Božje. Župnik **mons. dr. Andrija Kopilović** je na završnoj misi upravo istaknuo tu potrebu radosti kako bismo se znali jedni drugima radovati i druge obradovati. Jako je važno radost podijeliti s drugima, jer je radost neminovni doprinos da se u času krize i križa lakše sve može podnijeti.

Nakana ovih molitava bila je da se obitelji obogaćuju radostima da bi izdržali časove kušnje i napasti. /Zv/



I u župi sv. Roka postoji jedno malo Društvo “Zlatne krunice” koje se svaku večer okupljalo na molitvu u župnom domu.

OŽIVLJAVA LI U PLAVNOJ DUH JOSIPA ANDRIĆA?

Nakon Božića, blagdana radosti i bogojavljenjskog ciklusa, koji je bio pun novih zanosa, u župi sv. Jakova u Plavni obično dođu dani ravnodušja i duhovne praznine. Takvome raspoloženju pridonosi, među ostalim, i pomanjkanje tradicionalnih zimskih prela, koja su Plavanjci nekada često priređivali, a danas ih gotovo nema. Zato jedva čekamo drugo “Šokačko prelo” u Baču, 16. veljače u organizaciji novoosnovanog HKUPD-a “Mostonga”. Ipak, u četvrtak 1. veljače, u emisiji na hrvatskom jeziku “Zvuci bačke ravnice”, na valovima Radio Bačke, “probudila” nas je jedna zanimljivost iz kulturne baštine u okolici Bača. Naime, tog istog dana 1956. godine u Plavni je bila praizvedba operete “Na vrbi svirala”.

Urednik emisije **Pavle Pejčić** pročitao je dio rukopisa samog autora ovog glazbeno-scenskog djela **dr. Josipa Andrića** o tom događaju. Prenošimo tekst prezentiran u emisiji:

“Praizvedba *Na vrbi svirale*, koja je bila 1. veljače u Plavni, pobudila je takvo zanimanje da je u pet uzastopnih večeri opereta izvođena pred dupke punom dvoranom Kulturnog doma. Najjači dani zime s 25 stupnjeva hladnoće nisu smetali, premda u dvorani uopće nema peći. U kožusima

Događanja u Subotičkoj biskupiji

i šubarama, mnogi s ugrijanim ciglama pod nogama i s kuhanim vinom u boci, prisustvovali su oduševljeni seljaci izvedbama operete. I cijela okolica se javila, neki došavši na izvedbe u Plavnu, a drugi tražeći da plavanjski operetni ansambl dođe i u njihova mjesta izvesti ovu bačku operetu. Izvedba *Na vrbi svirale* u Baču 14. veljače imala je upravo trijumfalan karakter s preko 500 gledatelja. Oduševljeni Bačlijci traže da Plavanjci dođu ponovno k njima sa svojom operetom. Slijede gostovanja u Vajskoj, Bođanima, Bačkoj Palanci, Somboru, Čonoplji i drugim mjestima Bačke, a i Plavanjci će još mnogo puta imati prilike vidjeti i čuti tu svoju operetu."

Tako je to bilo davne 1956. godine u Plavni, a da ne bismo ostali ravnodušni prema ovakvim kulturnim događajima, dječji župni zbor "Suncokreti" priprema malo iznenađenje našim vjernicima za Uskrsne blagdane. Ovom malom zboru pridružio se mladi i perspektivni gitarist **Zoran Adamović**, koji će zasigurno uljepšavati izvedbe zbora i doprinosti njegovoj popularnosti.

Oživljava li se to duh Josipa Andrića ili, čak, **Grge Matoša** koji je 1837. došao za učitelja i kantora u Plavnu i ostavio za sobom dubok trag u kulturnim sklonostima ljudi ovoga kraja Bačke? U svakom slučaju ova dva velikana u svom životu i radu nisu se oslanjala samo na čovjeka, nego prije svega na Boga. Zato njihove kulturne i duhovne zasluge još uvijek nisu presušile, nego nam otkrivaju našu prošlost i osvjetljavaju put u budućnost.

Zvonimir A. Pelajić

Događaji u Titelu

Već 1. siječnja ove godine vjernici su se u velikom broju okupili u crkvi na blagdan Blažene Djevice Marije Bogorodice. Svojim smo se molitvama obratili našoj nebeskoj Majci, ištucći Božju milost i njen zagovor, kako bismo i ove godine išli pravim putem vjere, ufanja i ljubavi ka vječnosti.

Na Bogojavljenje - Sv. Tri Kralja svetu misu je slavio naš župnik, vlč. **Franjo Lulić**. U svojoj propovijedi on je istaknuo kako su Mudraci došli s Istoka, prateći zvijezdu svojih čežnji za spasenjem, i tako postali prvi blagovjesnici koji su, izvan židovstva, obznanjivali Spasitelja. Njihovo klanjanje i darivanje Božićnom djetetu zlata, tamjana i smirne, pokazuje da ga oni prihvaćaju kao svog Spasitelja. Vraćajući se doma oni u srcima, svim ljudima svijeta, nose poruku o utjelovljenoj Božjoj Riječi - Rodio vam se Spasitelj! Budimo, stoga, i mi navjestitelji te poruke, svijetlimo svojim životima poput zvijezde, kako bi i drugi u nama vidjeli put spasenja - potaknuo nas je velečasni. Po svršetku mise župnik je najavio da kreće u blagoslov kuća. Vjernici su svojim kućama ponijeli tada blagoslovljenu vodu, spomen svoga krštenja.

Na blagdan Krštenja Gospodinova, kojim ujedno završava Božićno vrijeme, župnik je u svojoj propovijedi istaknuo kako Isusovo krštenja nije bio običan čin u znaku pokore, jer je Isus bio bez grijeha. U tom trenutku On uzima na sebe grijehe cijelog čovječanstva i simbolično se poistovjećuje s čovjekom grešnikom. Na križu ta Božja ljubav prema čovjeku doseže svoj vrhunac. Bog je tako ljubio svijet da je žrtvovao svoga jedinorođenca kao cijenu njegovog spasenja. Biti kršten znači odgovoriti Božjem pozivu i svojim životom vršiti Njegovu volju. Krštenjem postajemo djeca Božja.

Vjernici naše župe su se i ove godine, zajedno s našim župnikom, od 18. do 23. siječnja uključili u Svjetsku molitvenu osminu za jedinstvo kršćana.

Radomir Hucki

Ljubav sve pobjeđuje

"Sve se može uz Božju pomoć", ponovila je nekoliko puta osamdesetšestogodišnja **Ruža Dizdar** (rođ. **Jurkić**) kada ju je pred Božić pohodio velečasni **Jenő Varga**. Baka Ruža od 1967. godine živi u Vrbasu, gdje se s obitelji doselila iz jednog malog mjesta kod Banja Luke. Život je nije štedio. Uvijek je bilo poteškoća, ali ona je sve hrabro prebrodila, kako kaže "uz Kristovu ljubav".

Sa suprugom **Stipanom**, koji je preminuo prije nekoliko godina, proslavila je zlatni pir. Iako su bili siromašni, sa svojih jedanaestero djece - sinovima: **Markom, Lukom, Nikolom, Ivom, Josipom i Vladom**; kćerkama: **Katom, Mandom, Ankom, Marom i Verom** - živjeli su i žive u slozi i ljubavi. Baka Ruža kaže da ju je Bog uvijek pomagao u najtežim trenucima, a ona se molila i molila. Nedjeljnu svetu misu rijetko je propustila, a i djecu je odgajala u skladu s deset Božjih zapovijedi. Djeca kažu da je bila stroga majka, ali su joj sada zahvalni za to, jer im je pomogla da svi završe školu, da se zaposle i stanu na svoje noge. Ni teške bolesti nisu je zaobišle. Za vrijeme rata je dobila tifus, ali se hrabro borila s bolešću.

Baka Ruža sada živi s jednom kćerkom i sinom, a svi ostali imaju svoje obitelji i kad god mogu dolaze joj u posjet. Sin Nikola je u dalekoj Australiji, Manda, Vladimir i Anka žive u Rijeci, najstarija kći Kata u Beču, a svi ostali u Vrbasu. Kćer Vera kaže da je njihova majka bila toliko vrijedna da je mogla othraniti dvadesetčetvero djece, a ne jedanaest. Radost baka Ruže su njezini unuci: **Đuro, Ljilja, Karolina, Dragan, Milena, Goran, Matija i Tereza**, kao i praunuci: **Stefan, Predrag, Marko, Ivana, Marina i Sara**.

Baka Ruža zrači ljubavlju, čime ju je Bog obdario. Tu ljubav ne zadržava ljubomorno za sebe već je dijeli svima oko sebe. Danas, kad više ne može otići na svetu misu, prati je preko malog ekrana, a Isus dolazi k njoj po velečasnom **Jenő Vargi**, koji joj donosi svete sakramente.

Marija Vujković

RADIO MARIJA SRBIJE I MAĐARSKE

U prostorijama župnog ureda Marija Majka Crkve u Subotici, 5. veljače održali su sastanak direktori Radio Marije Srbije i Mađarske. **Dr. o. Tadej Vojnović, OFM, preč. dr. Károly Szederkényi** te **mons. dr. Andrija Kopilović** razgovarali su o mogućnostima i poboljšanju regionalne suradnje, osobito glede razmjene emisija na mađarskom jeziku. Bili su prisutni i suradnici, kako laici, tako i svećenici, a susret je prošao u prijateljskoj atmosferi i s konkretnim rezultatima.

Podsjećamo da Radio Marija u Srbiji radi sa šest odašiljača: Novi Sad, Subotica, Sombor, Vrdnik, Pančevo i Niš, a planira se postavljanje još dva u Srbiji, kao i dva odašiljača koji će emitirati program na mađarskom jeziku 24 sata dnevno.

Koristimo i ovu priliku pozvati slušatelje na suradnju i pomoć, kako molitvenu, tako i u volonterskom radu i materijalnoj pomoći. /*Č. K.*/

Osvijetljena crkva sv. Marka u Žedniku

Niste li primijetili kada, u večernjim satima, od Subotice dolazite u Stari Žednik, kao da dolazite negdje gdje put prestaje pred crkvom? Tako se doima ulazak u Žednik već par kilometara prije ulaska u selo, prizor koji pruža lijepo osvijetljena žednička crkva. U godini kada je naša crkva slavila 95. obljetnicu, dobila je lijepo, elegantno osvjetljenje.

Naravno, kada se tako nešto lijepo ostvari, sredina je zadovoljna te počinju nagađanja tko li je zaslužan za to? Nije rijetka pojava da mnogi sebeljupci svuda i na svakom mjestu naglašavaju svoju veliku zaslugu.

No, treba reći istinu: zaslužni su svi stanovnici mjesne zajednice Stari Žednik. Pitate se kako? Pa jednostavno. Svi mi smo bili i jesmo, dugi niz godina, poreski obveznici. Pogledajte obračunsku listu svoje plaće, ako je hvala Bogu imate, pa ćete vidjeti koliko je porez koji ide državi. Zato su za osvjetljenje zaslužni svi od najmanjeg do najvećeg posjeda, kao i djelatnici od radnice do doktora.

Ipak, nameće se pitanje: ako je crkva osvijetljena tek sada, nešto tu ne štima. Desetljećima Starožedničani putem poreza pune kasu državnog proračuna, a crkva je 95 godina bila u mraku i to je točno. Nešto što se želi mora se osmisлити i žarko željeti, te prepuštiti sve to Božjoj providnosti.

Upravo tako je učinio naš župnik, **preč. Željko Šipek**. Uvrstio je osvjetljenje crkve u svoju petogodišnju aktivnost u Žedniku i, evo, plan je ostvario!

Ideja, želja, molitva Božje djelovanje preko nekih ljudi i eto prizora koji vas fascinira kada dolazite u Stari Žednik.

Kata M.

PROVINCIJAL MISIONARA KRVI KRISTOVE U VOJVODINI



U pohodu Molitvenim zajednicama Krvi Kristove u Vojvodini od 5. do 7. veljače 2007. godine boravio je provincijal Misionara Krvi Kristove o. **JAROSLAV JABLONSKI**. On je u ponedjeljak, 6. veljače posjetio subotičkog biskupa **mons. dr. Ivana Pénzesa** a zatim se u župi sv. Roka susreo s Molitvenim zajednicama Krvi Kristove iz Subotice i Male Bosne. U vjeronaučnoj dvorani o.

Provincijal je na slikovit način govorio o značenju Krvi Kristove za spasenje svijeta i otkupljenje čovjeka te o značaju štovanja Krvi Kristove. Nakon toga su mu se predstavili članovi Molitvenih zajednica iz subotičkih župa sv. Roka, Isusovog Uskrsnuća te iz franjevačke crkve kao i članovi te zajednice iz Male Bosne. Neki od nazočnih svjedočili su kakve je promjene i obogaćenje u njihov život i život njihovih obitelji unijelo štovanje Krvi Kristove i zajedništvo u Molitvenoj zajednici Krvi Kristove. Slijedila je sv. misa koju je predvodio o. Josip u zajedništvu s o. Provincijalom te **vlč. Antunom Kopilovićem** i **vlč. Berislavom Petrovićem**, koji su u ime svojih biskupija odgovorni za Molitvene zajednice Krvi Kristove u Vojvodini.

Istoga dana o. Provincijal susreo se s Molitvenim zajednicama u Futogu i Novom Slankamenu a sutradan u Šidu.

A. Anišić

LJEPOTA RIJEČI ZA RADOST U SRCU

Vjeronaučna dvorana župnoga doma u Sonti u nedjelju, 11. veljače, bila je oaza lijepo riječi, lijepo slike, a iznad svega, oaza susreta prijatelja koji su se vidjeli prvi, ali ne i posljednji put, prijatelja koje je povezala ljubav usmjerena ka knjizi, ljubav usmjerena k tradiciji i iznad svega, ljubav usmjerena k Čovjeku. Gosti iz Subotice - žena koja će pustiti suzu, najčešće radosnicu, izravno iz dubine duše, agilna voditeljica Hrvatske čitaonice **Katarina Čeliković**, stari prijatelj Sonćana, predsjednik HAD-a **Dujo Runje**, žena koja je putem pjesmica naše djece nerijetko prisutna u našim domovima i srcima, pjesnikinja i slikarica **Nedjeljka Šarčević**, "tehnička podrška" sviju akcija i projekata Hrvatske čitaonice **mr. Ervin Čeliković**, nagrađivani maestro celuloidne vrpce, filmski redatelj **Rajko Ljubič** i skupa s njima, čovjek mali rastom, ali čovjek s dušom velikom poput panonske ravnice o kojoj tako osjećajno pjeva, div među pjesnicima Šokadije Bačke, Bođanac **Josip Dumendžić Meštar**, te su večeri u Sonti bili domaćini, a Sonćani njihovi gosti, ili možda obrnuto, najmanje je bitno. Najljepše je to, što je od prvoga momenta druženja zavladao prisno, gotovo obiteljsko ozračje. Goste je pozdravio, kako je i red, predsjednik domaćina, Kulturno prosvjetne zajednice Hrvata "Šokadija" **prof. Zvonko Tadijan**, ne sa papira, nego izravno iz duše, one duše - stare, šokačke, duše u kojoj su te večeri bile sve emocije pradjedova. I zdravicom i dobrodošlicom u stihovima



iz dubine duše goste je pozdravila **Ruža Silađev**. S druge strane, riječi i stihovi gostiju padale su na duše prisutnih poput ljetne kiše na žednu zemlju. Kako Čelikovićeva reče, šećer na kraju - projekcija filma "Jeka mog ditinjstva" uz komentar redatelja Rajka Ljubiča. Sve riječi ovoga svijeta ne mogu opisati poglede prisutnih nakon paljenja svjetla po svršenju projekciji. Žal za salašima, žal za prošlošću, žal za tradicijom? Ove večeri rečeno je sve, rečeno je koliko riječima, toliko i dušama. Gosti i domaćini su se savršeno razumjeli, a na koncu, Katarina Čeliković je uručila Zvonku Tadijanu dar HMI iz Zagreba i Hrvatske čitaonice iz Subotice - knjige, za koje je izrazila očekivanje da će biti temelj buduće "Šokadijine" knjižnice. Večer je završena malim domjenkom i svirkom tamburaškoga orkestra "Tandora" iz Sonte.

Ivan Andrašić



PRAVO "VELIKO PRELO"

Ovogodišnje Veliko prelo može se nazvati jednim od najvećih po rekordernom broju sudionika jer se ove godine u Dvorani sportova okupilo 1200 ljudi! Ova tradicionalna zabava bačkih Hrvata i ove je godine održana u subotu pred Marin (Svijećnicu), što je također dio tradicije, a ove je godine to bilo 27. siječnja.

Nakon izvođenja prve preljске pisme "Kolo igra, tamburica svira", u ime organizatora, Hrvatskoga kulturnog centra "Bunjevačko kolo", goste su pozdravili Josip Horvat i Mirko Ostrogonac.



I ove je godine stručni žiri izabrao najbolje "preljske pisme". Prvonagrađena je pjesma "Povratak na prelo" **Bore Karadže** iz Subotice, druga je "Iđe niko, nosi ništa" **Antuna Kovača** iz Sombora, a treća "Tišine zvon" **Josipa Dumendžića Meštra** iz Bođana. Autori su nagrađeni lijepim knjigama.

Publika je i ove godine izabrala "najlipču prelju" među 17 kandidatkinja, a ove je godine najviše glasova dobila **Verica Kujundžić** iz Đurđina. Prva pratilja je **Marija Prčić**, a druga **Karolina Stantić**, obje iz Subotice.



Za dobro raspoloženje pobrinuli su se folkloriši HKC "Bunjevačko kolo" uz pratnju Glazbenog odjela Centra pod vodstvom prof. **Mire Temunović**, tamburaški ansambl "Ravnica" i "Najbolji hrvatski tamburaši".

Da su zabavljači uspjeli animirati goste svjedoči podatak da je zabava trajala do kasnih (može i ranih) jutarnjih sati. A prelu je nazočio velik broj uglednih gostiju iz svijeta diplomacije, politike i kulture.

K. Čeliković

IMA JEDNA RIJEKA MALA

/Najbolja preljska pisma Velikoga prela 2007./

Ima jedna rijeka mala malo niže od Mostara kratko živi, ima kletvu brzo ode u Neretvu.

Kad s Veleža vjetar dune sa Neretve i sa Bune stani vjete pa nam reci odatle su naši preci.

Nek nas silne želje minu da pričamo svome sinu da je iz tog kraja prelo pristiglo u naše selo.

Bunjevci se diče njime skupljaju se svake zime biraju se lijepe prelje sve uz pjesmu i veselje.

Spominju se i salaši neizbježni tamburaši u prekrasnoj svili snaše vina rujnog pune čaše.

Nemoj da te život kune otići na izvor Bune pomoli se, umij lice čut ćeš žice tamburice.

Ima jedna rijeka mala malo niže od Mostara bistra vodo svima reci odatle su naši preci.

Boro Karadža

PRVO ŽUPNO PRELO U SOMBORU

Vjernici župa sv. Križa iz Sombora i sv. Nikole Tavelića sa Bezdanskog puta su u nedjelju 11. veljače sa svojim župnikom **Marinkom Stantićem** u maloj dvorani Hrvatskog doma orga-

nizirali Prvo župno prelo. Na prelu se okupio velik broj župljana koji su se sami pobrinuli oko "ića i pića". Prisutne je pozdravio župnik Marinko, koji je na početku prisutnima govorio o povijesti prela i preljske pisme, te je sve pozvao da sudjeluju i na Bunjevačko-šokačkom prelu koje će se održati 17. veljače u Hrvatskom domu. Za dobro raspoloženje se pobrinuo orguljaš župe sv. Križa **Ivica Šomočvarac**, koji je pjevao i na klavijaturama svirao lijepe zabavne i narodne melodije. Biral se i "najlipča prelja", a za razliku od ostalih prela ovdje su u natjecateljskom dijelu



Župnik daruje najlipči prelju **Valentinu Radoš**

mogle sudjelovati prelje svih dobi.

Za "najlipču prelju" izabrana je učenica 1. razreda OŠ "Ivo Lola Ribar" u Somboru **Valentina Radoš**, ujedno i najmlađa na ovom prelu. /M. S./

KONCERT ZBORA COLLEGIUM MUSICUM CATHOLICUM

U velikoj vijećnici subotičke Gradske kuće, vokalno-instrumentalni ansambl Collegium Musicum Catholicum održao je 5. veljače cjelovečernji koncert u kojem su se predstavili kompozicijama bečkih klasičara ali i domaćih autora. Tako su na programu bila djela L. van Bethovena (Molitva pod zvijezdama, Turski marš), J. Haydna (Serenada, Salve Regina in Es), W. A. Mozarta (Laudate Dominum, Andante con variazioni G-dur KV 501), A. Vidakovića (Magnificat, Rajska kruno, Zdravo Djevo, Zdravo Majko Djevice) te Zdravo Djevice iz Cithare octochorde 1701. i Kraljice nebeska - Glagolska antifona s otoka Krka. U instrumentalnom sastavu nastupili su **Kristina Molnar Vincer** (flauta), **Ildikó Kurai** (flauta), **Viktor Molnar** (violončelo), na klaviru su svirali **Julija Kunjova** i **Kornelije Vizin**, a solo dionicu pjevala je **Nataša Kostadinović** (mezzosopran).



Zborom i orkestrom ravnao je **Miroslav Stantić**.

U programu su nastupile i recitatorice Hrvatske čitaonice **Nevena Mlinko** i **Ivana Rudić**.

Zbor djeluje pri Katoličkom institutu za kulturu, povijest i duhovnost "Ivan Antunović" koji je i pokrovitelj njihovih nastupa.

K. Čeliković

O Rječniku govora bačkih Hrvata u Zagrebu

Na blagdan Svijećnice, u petak 2. veljače 2007. u prepunoj dvorani palače Matice hrvatske u Zagrebu predstavljen je *Rječnik govora bačkih Hrvata*, autora akademika **Ante Sekulića**.

Potreba za ovakvim Rječnikom osjećala se već desetljećima, pa su poticaj za rad na prikupljanju rječničke građe još davnih dana Sekuliću davali njegovi profesori, poznati jezikoslovci: **Stjepan Ivšić**, **Josip Hamm** i **Antun Majer**. No, takva aktivnost nije bila po volji socijalističkim vlastima poslije Drugoga svjetskog rata. Stoga, kad su prof. Sekulića dva puta (1946. i 1971.) uhapsili i zatvorili, oba puta policija mu je zaplijenila rukopis Rječnika - kao subverzivni materijal (rukopisi nisu nikada vraćeni autoru). Tako je autor svaki put morao započinjati posao iznova.

Građa za Rječnik skupljana je, dakle, desetljećima. Akademik Sekulić izvorni je govornik koji poznaje govor svoje bačke ravnice, a i njegovi kazivači su sa širokih bačkih prostora između Dunava i Tise i iz međurječja od Budima do Titela. No, najviše rječničkog blaga prikupio je u zapadnom dijelu Bačke, u onom što se do Drugog svjetskog rata nazivalo Bačka Hrvatska.

O autoru i o njegovim dosad objavljenim djelima uvodno je govorio potpredsjednik Matice hrvatske **prof. Stjepan Sučić**, dok su predstavljajući Rječnika bili: ravnateljica Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje **dr. Dunja Brozović Rončević**, ravnatelj Katoličkog instituta za kulturu, povijest i duhovnost "Ivan Antunović" iz Subotice **dr. Andrija Kopilović**, te pročelnik Katedre za kroatistiku Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu **prof. dr. Marko Samardžija**. Nazočnima se na kraju

obratio i autor, akademik **Ante Sekulić**, zahvalivši svima koji su mu pomogli u ostvarenju djela, ali i onima koji su mu, ometajući ga u radu, pomogli da ustraje u pisanju.

Na predstavljanju je govorio i predsjednik Udruge za potporu bačkim Hrvatima **Stipan Skenderović**, a **prof. Susan Šarčević**, udovica prvog hrvatskog veleposlanika u SAD-u i rektora Sveučilišta u Rijeci, **prof. dr. Petra Šarčevića** (preminuo 2005. godine), uručila je novčanu potporu za dvojicu studenata iz Bačke (novac je bio prikupljen u vrijeme sprovoda P. Šarčevića umjesto vijenaca i cvijeća).

U glazbenom dijelu programa nastupili su: **Krešimir Ivančić** na violini, **Mario Šoša** na klaviru, te **Pere Ištvančić** na tamburi. Ivančić i Šoša izveli su Moderato i fugu u c-molu za violinu i klavir skladatelja **Albe Vidakovića**, dok je Ištvančić izveo Varijacije i improvizacije na bunjevačke teme.

Rječnik govora bačkih Hrvata već je 14. listopada 2006. predstavljen u Subotici. Može se nabaviti u subotičkim knjižarama i kod nakladnika, Katoličkog instituta za kulturu, povijest i duhovnost "Ivan Antunović" u Subotici. U Zagrebu se, pak, može također nabaviti kod nakladnika, Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje, te u većim knjižarama.

/Prema: Amac-web portal/



SVAKIDAŠNJICA VIĐENA "OKOM SVEĆENIKA"

Okom svećenika, naslov je novoobjavljenog djela **mons. dr. Andrije Kopilovića** u dva sveska, zbirka članaka, koje je autor od 2003. godine objavljivao u tjedniku "Hrvatska riječ". Sam naslov vrlo rječito govori o kakvom se djelu radi. Tolika aktualna pitanja svakidašnjice današnjeg čovjeka bivaju viđena okom jednog svećenika, na koja on iz svoje perspektive uvijek iznova traži odgovor. Iako su dva sveska vrlo obimna, kratkoća i zaokruženost tema čini ih privlačnima i onim čitateljima, koji tek usput uspiju pronaći bar malo vremena za pisanu riječ.

/Zv/



S. M. LJILJANA (ANA) CVIJIN

(1920. - 2007.)

U ponedjeljak, 12. veljače Gospodin je u 87. godini života i 70. godini redovničkoga služenja, pozvao k sebi s. **Ljiljanu Cvijin** iz Družbe Kćeri milosrđa. Preminula je u samostanu sestara u kojem je živjela posljednjih dvadesetak godina. Pošla je u susret Gospodinu, svom vjernom zaručniku, okrijepljena svetim sakramentima, okružena nježnom pažnjom i ljubavlju svojih sestara te uz molitvu i duhovne pjesme kojima su kraj njezinog kreveta slavile Gospodina za njezin život i redovničko služenje, bodreći je u trenucima odlaska s ovoga svijeta. Istoga dana navečer u crkvi sv. Roka bilo je molitveno bdjenje i misa zadušnica koju je predvodio župnik **Andrija Anišić** u nazočnosti s. **Domagoje**, nove provincijalne predstojnice provincije Krista Kralja, koja je tih dana bila u prvom službenom pohodu svojim sestrama.

Sprovodne obrede iz kapele sv. Ane na subotičkom Kerskom groblju predvodio je biskup **mons. dr. Ivan Péntzes** u zajedništvu nekoliko svećenika, njezinih susestara iz Subotice, Zagreba i Osijeka te lijepog broja vjernika koji su se usprkos obilnoj kiši koja je padala cijeli dan, došli oprostiti od ove revne i drage časne sestre. Prigodnu propovijed održao je **mons. dr. Andrija Kopilović**, pokojniččin dugogodišnji župnik. On je u svojoj propovijedi istaknuo njezin uzoran redovnički život a osobito veliku skrb za bolesnike koje je danomice posjećivala, tješila, ohrabivala i pripremala za primanje svetih sakramenata.

S. Domagoja podsjetila je na njezin životni put:

Odrasla je i odgojena u mnogobrojnoj vjerničkoj obitelji s 12-tero djece. U preporuci za ulazak u samostan njezin župnik **Blaško Rajić** piše: *Čast mi je izvijestiti Časno Starešinstvo da je Ana, kći Marka Cvijina i Marije r. Omerović rođena 30. a krštena 31. ožujka 1920. godine u crkvi sv. Roka u Subotici, čiji su roditelji vjernici župe sv. Roka; stanuje od početka stalno kod svojih roditelja i sve do sada pokazala je uzorno vladanje, kako u domu tako i u društvu pa i u crkvi. Ona, pod rukom svoje pobožne majke i uglednog oca, kod kuće roditeljske, vrši sve naložene joj poslove, a uz to dopijeva da svaki dan prisustvuje svetoj misi ili barem da se pričesti. A ostalo njezino vladanje je svim djevojčicama i djevojka-ma za ogledalo.*

U takvom ozračju vjere mlada Ana rano je osjetila Gospodinov poziv i oduševila se za redovnički život, te je kao petnaestogodišnja djevojka 24. veljače 1935. bila primljena u samostan Kćeri Milosrđa u Subotici. Iste godine odlazi u Blato u kuću maticu iste Družbe Kćeri milosrđa gdje pohađa drugi razred Građanske škole.

Redovničko odijelo obukla je 6. kolovoza 1936. godine i dobila ime S.M. Ljiljana, trnove Krune. Prve redovničke zavjete položila je u ruke blažene **Marije Propetog Isusa Petković** 6. kolovoza 1937. godine. Nakon toga premještena je po želji poglavara u Zagreb. Radila je u Domu za dojenčad godinu dana, a zatim je pohađala bolničarsku školu kod sestara sv. Križa na Vrhovcu od 1938. do 1939. godine.

Kao bolničarka radila je s ljubavlju u dječjim domovima "Kolevka" u Subotici, na Taboru od 1940. do 1945. godine, Vinagori i Desiniću. Kroz redovnički život bila je angažirana u župnom apostolatu kao orguljašica i voditeljica crkvenog pjevanja; s velikom revnošću i dugo godina posjećuje bolesne po župama i nastoji ih pripremiti za primanje sv. sakramenata. Vršila je i službu mjesne predstojnice u više naših zajednica. U Zagrebu je njegovala časnu delegatu s. **M. Branislavu Franulović**, te neko vrijeme po povratku u Domovinu blaženu Majku Utemeljiteljicu. Također je kroz četiri godine s velikom pažnjom i ljubavlju njegovala našu pok. s. **M. Albu**. S. M. Ljiljana djelovala je u filijalama Marinci, Šestinama, Subotici, Vajskoj, Aleksandrovu, Somboru, Đurđinu i ponovno u Subotici, do svoga prese-ljenja u Očev dom.

Iako slabog zdravlja, od mladosti ima problema s plućima, kroz svoj redovnički život spremno je slušala svoje poglavare i vjerno obavljala povjerene joj službe, uvijek raspoloživa da nasljeđuje svog nebeskog Zaručnika i pomogne svojim sestrama. Dokle god su joj slabe sile dopuš-



tale, posluživala je svoje sestre kod stola, pomagala kod rublja i drugih poslova u kući.

Draga naša s. M. Ljiljana!

Zahvalne smo Bogu za neizmjerni dar tvoga života i za tvoju ustrajnost u Njegovoj službi, u kojoj si radosno i velikodušno radila i darovala se u službi milosrđa nebeskog Oca djeci, bolesnima, siromašnima i svojim sestrama. Radovala si se susretu sa svojim Stvoriteljem, što smo osjetile uz tvoj patnički krevet, dok smo s tobom molile i pjevale. Hvala ti za to svjedočanstvo vjere, koje je nama, tvojim mlađim sestrama, ostalo kao oporuka za radosno služenje Bogu u liku obespravljenih. Vjerujem da zbog toga sada uživaš zasluženu nagradu u zajedništvu sa svim svetima, posebno s našom blaženom Marijom Petković.

S. Domagoja je zatim pročitala i pismo vrhovne glavarice, majke Elze koje je uputila sestrama i rodbini pokojne s. Ljiljane. /A. A./



Preminuo prelat mons. Stjepan Miler



U srijedu, 20. prosinca 2006. u bolnici u Srijemskoj Kamenici preminuo je prelat **mons. Stjepan Miler**, svećenik Đakovačke i Srijemske biskupije, župnik župe Uzvišenja sv. Križa u Petrovaradinu, dugogodišnji upravitelj i obnovitelj svetišta Gospe Tekijske. Mons. Miler umro je u 78. godini života i 55. godini svećeničke službe. Rođen je u Srijemu, u Rumi 15. studenoga 1929. a za svećenika zaređen u Đakovu 6.

srpnja 1952. Većinu svoga svećeničkoga djelovanja posvetio je svom rodnome Srijemu i gradu Petrovaradinu, u kojem je župnikom od 30. siječnja 1966. godine. U ime đakovačkoga i srijemskog biskupa, u posebno zahtjevnome razdoblju od 1991. do 1999. godine, mons. Miler vršio je i službu biskupskoga vikara za Srijem.

Oproštaj od preminuloga župnika, s pokojničkom službom bdjenja, bio je u župnoj crkvi Uzvišenja svetoga Križa u Petrovaradinu, gdje je pokojnikovo tijelo bilo izloženo od večernjih sati 20. prosinca. Sutradan, u četvrtak, 21. prosinca u 11 sati đakovački i srijemski biskup **mons. Marin Srakić**, s pomoćnim biskupom i generalnim vikarom za Srijem, **mons. Đurom Gašparovićem**, služio je u Petrovaradinu svečanu misu zadušnicu. Nakon oproštaja u Srijemu pokojnikovo je tijelo bilo prevezeno u Đakovo, gdje je u petak, 22. prosinca bilo ukopano u svećeničku grobnicu na Gradskome groblju. Ukopne obrede na groblju u 14 sati predvodio je mons. Đuro Gašparović, pomoćni biskup i generalni vikar za Srijem. Uz dijecezanskoga biskupa Marina Srakića i pomoćnoga biskupa **Đuru Hranića** na ukopu je sudjelovalo 70 svećenika, više bogoslova i sestara redovnica, pokojnikova rodbina i nekoliko stotina vjernika. Ukopnu misu zadušnicu u đakovačkoj katedrali - bazilici sv. Petra predvodio je biskup Marin Srakić. /prema: BTU/

Don Bosko u Mužlji

Za ovogodišnji blagdan svetoga Ivana Boska, oca i učitelja omladine, kako ga je svečano nazvao Sluga Božji papa **Ivan Pavao II.**, vjernici su se pripremali devetnicom. Oni su ovu pobožnost gorljivo obavljali, naročito salezijanski suradnici. U nedjelju pred blagdan don Bosca u internatu Emaus imali smo misu za obitelji s troje i više djece, koja je bila vrlo posjećena.

Na sam spomendan sv. Ivana Boska, 31. siječnja 2007., misno je slavljem predvodio zrenjaninski biskup **mons. Laszlo Huzsvár** u zajedništvu s nekoliko svećenika. Na misi se uz salezijanske suradnike i druge prijatelje don Boska okupilo puno djece nižih razreda sa svojim učiteljima i ravnateljem **Zoltanom Halajem**. Prigodnu propovijed održao je dekan i župnik iz Čoke, **József Mellár**. On je govorio o don Boskovoju teškoj mladosti, podcrtavši njegovu odlučnost, hrabrost i



ustrajnost u skupljanju mladih mameći ih igrom, pjesmom i veseljem, kako bi ih potom poučavao u vjeri i pripremio ih za primanje sakramenata. Budući da vjerski odgoj imaju, ne samo doma i u župi, nego i u školi, propovjednik je potaknuo djecu da, poput don Boska, i sami svojim životima druge privlače k Isusu.

Na misi je pjevao omladinski zbor "Shalom", uz instrumentalnu pratnju pitomaca iz Emausa. Svečanosti je nazočio i pravoslavni svećenik iz Zrenjanina, **Slobodan Tešić**.

U prigodnom obraćanju kod bratskog stola biskup Huzsvár je izrazio svoje posebno zadovoljstvo time što su na misi pored djece sudjelovali i učitelji. Naime, razdoblje u kojemu je škola ometala i sprječavala odgojno djelovanje Crkve nije tako daleko iza nas, ali se nadamo da je sad već samo prošlost. To je bila velika šteta za našu omladinu. Danas, naročito zaslugom školskog vjeronauka, vjeroučitelji i učitelji se susreću te zajedno surađuju u odgoju. Biskup je potaknuo odgojitelje da i dalje, u suradnji s Crkvom, po primjeru don Boska, riječju i životom odgajaju poštene građane i dobre kršćane.

U odgovoru na biskupov pozdrav ravnatelj škole Zoltán Halai je izrazio veliku radost što Crkva i škola nisu više međusobno suprotstavljene, nego surađuju u tako značajnoj zadaći kao što je odgoj djece i mladih. Dobra suradnja svećenika i učitelja pozitivno utječe na djecu, što se očituje u pozitivnim rezultatima kako u njihovom školskom obrazovanju tako i u odgoju.

Janez Jelen, salezijanac



Vjeroučenici 6. i 7. razreda župe sv. Roka iz Subotice sa svojom katehisticom s. Silvanom u posjetu djeci "Kolevke"

Ređenja u Zrenjaninu na Bogojavljenje 2007.

Na blagdan Bogojavljenja u subotu, 6. siječnja bilo je u zrenjaninskoj katedrali veoma svečano. Tog je dana zrenjaninski biskup **mons. László Huzsvár** zaredio dva svoja đakona za svećenike i jednog bogoslova za đakona. **János Halmai** (1947) iz Zrenjanina i **Rolánd Fehér** (1982) iz Padeja su postali svećenici Kristovi, a **Csaba Csipak** (1983) iz Tobe zaređen je za đakona.

Svečana procesija svećenika i đakona iz Zrenjaninske i Subotičke biskupije predvođena preuzvišenim **mons. Huzsvárom**, kao i gostiju iz Mađarske, krenula je iz biskupskog dvora u Zrenjaninu u punu katedralu. Svečanost je uzveličao katedralni zbor Emmanuel.

Nakon ređenja svećenici su prvi put koncelebrirali sa svojim biskupom i ostalim kolegama svećenicima. Za vrijeme svete mise dvojica stalnih đakona, jedan iz Bačke i jedan iz Banata (**Zoltán Sándor**) čitali su evanđelje na mađarskom i hrvatskom jeziku.

Nakon svete mise slijedio je agape u župnom dvoru za svećenike, kao i za rodbinu novoređenika. Otac biskup je izrazio svoje posebno zadovoljstvo, da može svoje služenje u Zrenjaninskoj biskupiji okruniti najljepšom krunom, a to je trostruko ređenje: jedno đakonsko i dva svećenička. Poticao



je đakona i svećenike da budu vjerni u službi Bogu i bližnjemu. Samo na taj način će se Crkva graditi, vjernici duhovno opskrbljivati, a i sami Božji službenici će tako zaslužiti nebesku nagradu. Na kraju je izrazio želju i molitvu da Dobri Pastir Isus Krist pošalje još novih radnika u svoju žetvu. Podržimo i mi ovu plemenitu želju svojim molitvama i žrtvama.

Mladomisnici su već primili nove dužnosti: velečasni **János Halmai** je dodijeljen kao pomoćnik katedralnoj župi, a velečasni **Rolánd Fehér** kao pomoćnik za Jermenovce i Vršac. Neka Bog blagoslovi njihovo novo poslanje.

Početak godine u Irigu

I ove je godine iriški župnik **Blaž Zmaić** u Irigu, Dobrodolu, Šatrincima i Vrdniku išao u redoviti pastoralni pohod obiteljima uz blagoslov domova.

Na Bogojavljenje služena je sveta misa za pokojnu **Ilu**, suprugu župljanina **Andrije**, a istoga dana navečer članice mađarskog pjevačkog zbora KUD-a i djeca sudjelovali su na već tradicionalnom VI. susretu božićnih pjesama i običaja Srijema u Petrovaradinu.

Nakon božićnog vremena ušli smo u nedjelje kroz godinu. Sveta misa služena je za pokojne članove obitelji **Trefalt**. Istoga tjedna u Šatrincima smo se rastali od **Stjepana Lazara** (64).

Na spomendan sv. Vinka okupili smo se na misi za pok. **Rozaliju Škorić** i njezine roditelje, a misi su nazočili njezin suprug **Slavko** te lijepi broj vjernika.

“Tko se ne odvaži, taj ne dobiva”, kaže narodna. Majka **Katarina** iz Iriga se odvažila i krstila svoje dijete, malog **Ivana** na njegov drugi rođendan na blagdan obraćenja sv. Pavla. Istu radost doživjeli su dva dana kasnije roditelji male **Mie**, kako bi stali čvrsto u onom čemu se nadaju.

U Irigu je 26. siječnja služena sveta misa za nekadašnju Irižanku **Anu Fellingner** (85) koja je preminula 4. siječnja ove godine u BRD.

Školsku slavu sv. Savu ove godine župnik je kao vjeroučitelj slavio s nastavnicima i djecom u Vrdniku na zajedničkoj akademiji u hotelu “Termal” a potom i na zajedničkom ručku. Ovogodišnji sponzor, vlasnik poduzeća EUROPA darivao je svu školsku djecu paketićem kao i osoblje škole.

Uz poruku IV. nedjelje kroz godinu da treba učiniti od sebe najbolje vjerujući u Isusov program ljubavi, te uz blagoslov svijeća, u Vrdniku se slavila misa za pok. članove obitelji **Dujmić** a poslijepodne je u Šatrincima sahranjen **Đuro Birinji** (68) uz poruku župnika da je na svaki život položena Božja ruka. Sutradan je slavljena misa za pok. **Ivana** i **Maru Kovačević** iz Golubinaca. /f.f./

Kardinal Bozanić za produbljivanje suradnje sa SPC-om

Nadbiskup zagrebački kardinal **Josip Bozanić** izrazio je danas u Petrovaradinu zadovoljstvo dijalogom sa Srpskom pravoslavnom crkvom (SPC), i dodao da je tu suradnju moguće i potrebno produbiti u korist katoličkih i pravoslavnih vjernika u Hrvatskoj i Srbiji.

“Naš generalni sud je da smo zadovoljni dijalogom (s predstavnicima SPC). Dakako, imamo vizije koje su još šire, želimo taj dijalog još više intenzivirati za dobro pravoslavnih i katoličkih vjernika i u Srbiji i u Hrvatskoj”, izjavio je kardinal Bozanić.

Nadbiskup zagrebački je u Petrovaradinu, u sjedištu Srijemskog vikarijata Đakovačke biskupije, sudjelovao u radu 31. sjednice biskupa Hrvatsko-slavonske crkvene pokrajine.

Desetak biskupa razgovaralo je o aktualnim pitanjima koja se odnose na ovu crkvenu pokrajinu, a među njima i o vjerskom životu “vjernika laika Rimokatolika, članova Crkve u Hrvata i suživotu s vjernicima drugih Crkava i vjerskih zajednica”.

Pomoćni biskup đakovački i srijemski **mons. Đuro Gašparović** ocijenio je da je održavanje ove sjednice u Srijemu od velikog značaja za oko 50.000 srijemskih Katolika, i da predstavlja poticaj i ohrabrenje. /www.suboticadanas.info/

Josip Stantić



Uređuje: Franjo Ivanković

Zasjedanje Biskupskih konferencija R. Hrvatske i Bosne i Hercegovine

Pod predsjedanjem zagrebačkoga nadbiskupa kardinala **Josipa Bozanića**, predsjednika Hrvatske biskupske konferencije, te vrhbosanskoga nadbiskupa kardinala **Vinka Puljića**, predsjednika BK Bosne i Hercegovine u ponedjeljak 22. siječnja u Nadbiskupskom dvoru u Zagrebu održan je redoviti godišnji susret biskupa HBK i BK BiH. U priopćenju sa zasjedanja, koje su objavila tajništva dviju biskupskih konferencija, ističe se kako je posebna pozornost bila posvećena pitanjima i problemima hrvatske inozemne pastve. Podneseno je izvješće o stanju hrvatskih katoličkih misija u Europi i na drugim kontinentima s posebnim osvrtom na pitanje očuvanja vjerničkog i nacionalnog identiteta naših ljudi rasutih po svijetu. Rečeno je, između ostaloga, da su neke misije u teškom materijalnom stanju te je ravnateljstvo hrvatske inozemne pastve potaknuto da se pobrine za fond solidarnosti iz kojeg će se tim misijama pomagati u pastoralnom i drugom djelovanju. Posebno je bilo riječi o stanju katoličkih misija u susjednoj Sloveniji, a izneseni su i zahtjevi za otvaranjem nekoliko novih misija u svijetu. Podneseno je izvješće o Papinskom hrvatskom zavodu sv. Jeronima u Rimu, te najznačajnije crkvene ustanove izvan domovine. Posebno je istaknuta važnost Zavoda za postdiplomski studij hrvatskih svećenika. Biskupi su raspravljali i o široj i sveobuhvatnijoj pomoći Katoličke Crkve iz Hrvatske Katoličkoj Crkvi u Bosni i Hercegovini koja će se ubuduće ostvarivati preko Hrvatskog Caritasa i Caritasa Bosne i Hercegovine. Biskupi su ponovno istaknuli dramatičnost stanja u BiH. /IKA/

Umro Abbe Pierre

Glasoviti otac beskućnika, utemeljitelj zajednice Emaus, borac za dostojanstvo svakog čovjeka kapucin **Abbe Pierre** umro je 22. siječnja u 94. godini života u Parizu. Od pedesetih godina proteklog stoljeća Abbe Pierre bio je jedan od najpoznatijih boraca protiv siromaštva te je u svim ispitivanjima francuskoga javnog mnijenja bio proglašavan jednim od najpopularnijih Francuza. Žestoki kritičar "skandalozne" razlike u primanjima između bogatih i siromašnih, Abbe Pierre kupio je 1949. kuću u Parizu i stavio je na raspolaganje obiteljima bez stana. Zatim je podigao nove kuće i posjede te osnovao zajednicu Emaus koju je stavio u službu onih koji su na rubu društva. Danas se njezini članovi u 30 zemalja u svijetu brinu za bolesne, slabe, osamljene i za otpuštene zatvorenike. Zbog svoga zalaganja za obespravljenе odlikovan je brojnim priznanjima te je dva puta bio nominiran za Nobelovu nagradu za mir.

Kardinal Kasper o ekumenskim postignućima u protekloj godini

Kardinal **Walter Kasper**, predsjednik Papinskoga vijeća za promicanje jedinstva kršćana, u razgovoru s novinarima u Tiskovnome uredu Svete Stolice, proglasio je 2006. godinu godinom uspjeha za ekumenizam. Kapitalni rad Papinskoga vijeća donio je ekumenske napretke od kojih "nema povratka unazad", rekao je kardinal, podsjetivši na Papin susret s ekumenskim patrijarhom **Bartolomejom I**, anglikanskim primasom **Rowanom Williamsom**, te pravoslavnim atenskim nadbiskupom **Kristodulosom**. Osvrnuvši se na sve te susrete i događanja, kardinal je rekao da su osim teološkog dijaloga dobar put za ekumenizam i osobni i institucionalni odnosi, te praktična suradnja, no predstoji još dugi put. Sada raspravljamo o važnim teološkim problemima: prije svega o papinu primatu, gdje se susrećemo ne samo s veoma teškim povijesnim, dogmatskim i kanonskim problemima, nego i s emotivnim. Treba svladati predrasude i kulturne prepreke, ponekad i napetosti među pravoslavnim Crkvama,

istaknuo je kardinal, dodajući da zbog svega toga treba imati vremena, strpljenja, smirenosti, osjetljivosti te poglavito duhovne molitvene osjetljivosti da bi stvari mogle dozrijevati. Govoreći o odnosu s Ruskom pravoslavnom Crkvom, kazao je kako su se odnosi poboljšali. /IKA/

Biblija prevedena na 2426 jezika

Cjeloviti tekst Biblije ili njezini pojedini dijelovi prevedeni su do sada na 2426 jezika, objavilo je Njemačko biblijsko društvo. Protekle godine biblijski su tekstovi prevedeni na 23 jezika. Cijela Biblija prevedena je do sada na 429 jezika, a Novi zavjet na 1145 jezika. I najnoviji podaci svjedoče da je Biblija ostala najprevedenija knjiga na svijetu, ističu iz Njemačkoga biblijskog društva.

Katehetska zimska škola

Na temu "Hrvatski - vjeronauk - povijest (Mogućnosti provedbe Hrvatskoga nacionalnog obrazovnog standarda - HNOS-a)" na Filozofskome fakultetu Družbe Isusove u Zagrebu započela je 10. siječnja trodnevna Katehetska zimska škola u organizaciji Nacionalnoga katehetskoga ureda HBK i Agencije za odgoj i obrazovanje pri Ministarstvu znanosti, obrazovanja i sporta RH-a. Pozdravljajući okupljene vjeroučitelje iz cijele Hrvatske, predstojnik NKU **dr. Ivica Pažin** osvrnuo se na temu ovogodišnje Katehetske zimske škole, ustvrdivši kako ona želi vrednovati reforme u školskome sustavu RH-a. Istaknuo je da, unatoč različitim raspravama i praktičnim iskustvima u nastavnome procesu, još uvijek nije ponuđen odgovor na pitanje što je to međupredmetna korelacijama koju određuje i promovira Hrvatski nacionalni obrazovni standard. Stoga je svaki vjeroučitelj dužan u prvome redu razmišljati o vlastitostima svoga predmeta, ali i biti otvoren prema drugim predmetima kroz razvijanje međupredmetnoga dijaloga i suodnosa. Vjeroučitelj je pozvan tumačiti i vrednovati ljudski život kroz sve različitosti, što je - prema uputama HNOS-a - zadaća i smisao međupredmetne korelacije, ustvrdio je dr. Pažin, pozvavši sve vjeroučitelje na otvorenost prema međupredmetnoj korelaciji u vjeronaučnoj školskoj nastavi. U tematskoj raspravi između ostaloga je istaknuto da su vjeroučitelji pozvani vrlo dobro upoznati konkretan i osobni i društveni život, te u njega trajno unositi Boga. U popodnevnim satima predstavljen je način rada u vjeronaučnoj nastavi kroz međupredmetnu korelaciju između vjeronauka i hrvatskoga jezika kroz biblijsku temu "Oluja na moru". /IKA/

47. Teološko-pastoralni tjedan

Teološko-pastoralni tjedan pod temom "Teološko-pastoralni pristup politici. Kršćanski identitet u suvremenom društvu" održan je od 23. do 25. siječnja u Međubiskupijskom sjemeništu na zagrebačkoj Šalati. Zagrebački nadbiskup kardinal **Josip Bozanić** podsjetio je da je naša Crkva kroz povijest i u teškim vremenima komunizma znala sačuvati i živjeti pučku dimenziju. Ona se očitovala osobito u blizini svećenika sa svojim narodom. Ističući da tu pučku dimenziju našega kršćanstva treba znati čuvati i prenositi u nova vremena, kardinal je ukazao da je u tome posebno važno i to što se takvo kršćanstvo treba stalno osposobljavati da vjeru pretvara u kulturu. Taj odnos vjere i kulture, prema kardinalovim riječima, na osobit se način realizira u jednoj bazi, a to je župa. Kardinal se osvrnuo i na izlaganja u kojima se govorilo o razini obrazovanosti te je poručio da moramo svoju pozornost usmjeriti prema mladima između 15 i 25 godina, jer tko je njima danas bliz sutra će imati budućnost. Također je prokomentirao Europski susret mladih koji je održan u Zagrebu u organizaciji braće iz Taizéa. Istaknuo je da su nakon susreta braća iz Taizéa kazala da su mnogi mladi iz raznih zemalja Europe primijetili kako im njihovi kolege i kolege iz Hrvatske govore o Crkvi kao o svojoj Crkvi. Rekli su da to ne doživljavaju svagdje. U trodnevnom radu bilo je različitih predavača koji su na znanstveni način pokušali osvijetliti ulogu kršćanina u suvremenom društvu i politici. /IKA/

6. veljače

Sveti Pavao Miki i drugovi

(* oko 1565. + 5. veljače 1597.)

- Japanski isusovac ● mučenik ● zaštitnik japanskih katolika ● zaštitnik misija ●
- za ime Isusovo razapet i dječak od 12 godina ● i mladić od 15 godina ●
- dvadeset i četvero ljudi na križu dokazali vjernost Veseloj vijesti ●

Katoličke misije u Japanu

Katoličke misije u Japanu, koje je 1549. godine započeo sveti **Franjo Ksaverski**, bile su početka vrlo uspješne. Tako su već 1590. godine oko 200.000 Japanaca iz središnjeg Japana i brojni građani iz okolice Nagasakija bili kršćani. Misionari okupljeni oko svetoga Franje Ksaverskoga učinili su sve da se iz redova domaćih sinova nađu mladići koji će nastaviti misionarenje vlastitog naroda. No, kad su Španjolci zauzeli Filipine, japanska se vlast prestrašila prevelikog europskog utjecaja u vlastitoj zemlji. Zato su svi stranci morali napustiti Japan. Računajući, međutim, na dobre trgovačke odnose s Portugalom, vlasti su jedino misionarima dopustile njihovu djelatnost u Japanu. Kad je španjolska lađa "San Felipe" 1596. godine, na putu iz Meksika u Manilu, došla do japanske obale, Japanci su putnicima zaplijenili sav teret. Nato je kapetan lađe tako vrijeđao Japance da je japanska vlada naredila da se imaju uhititi svi Španjolci koji su 1593. godine došli iz Filipina u Japan. Među njima su bila i trojica isusovaca **Pavao Miki**, **Jakob Diego Kisai** i **Ivan Soan od Gota**.

Japanski misionar

Sveti Pavao Miki rođen je u japanskom gradu Kyoto oko 1565. godine. S 22 godine je stupio u Družbu Isusovu, a bio je jedan od onih domaćih japanskih sinova, koje su dalekovidni isusovački misionari odgojili za navještanje vjere u Japanu. Njemu je pošlo za rukom tako govoriti o Isusu da to bude prihvatljivo za Japance. Zato je njegovo misionarenje bilo dobar nastavak djela svetog Franje Ksaverskog.

Početak progona

Prvi progon kršćana u Japanu počeo je 1587. godine zabranom kršćanske vjere. Otvorenog progona kršćana ili zabrane katoličkih redova tada još nije bilo. Zabrana kršćanstva je uslijedila iz straha od zapadnog utjecaja, te iz potrebe da se dokaže moć vlastodržaca. Japanske su vlasti početka pokazivale veliku snošljivost spram kršćanstva. Međutim, 1596. godine ponovno je zabranjeno kršćanstvo, a već u prosincu je uhićen sveti Pavao u Osaki i s njime već spomenuti Jakob Diego Kisai i Ivan Soan od Gota. Sproveli su ih u Kyoto. Još šest franjevac i 15 japanskih kršćana im se pridružilo.

Mučeništvo

Dvadeset i četvorica mučenika su po narodnosti bili Japanci, Španjolci, Meksikanci i Portugalci. Oni su 10. siječnja 1597. godine osuđeni na smrt. Pogubljenje se imalo obaviti u Nagasakiju. Osuđenike su sproveli u Meako, gdje im je, zastrašivanja radi, na glavnom gradskom trgu odsiječen djelić lijevog uha. Zatim su ih gonili nekih 1.000 km iz grada u grad, razglašujući njihova "zlodjela" potičući pri tom stanovništvo da ih zlostavlja. Njihovoj povorci su se dragovoljno priključila još dva Japanca koji su također prihvatili katoličku vjeru. Svi su osuđenici mogli izvući živu glavu ako bi se odrekli kršćanstva. Na tu ponudu nitko nije pristao. Mučenici su najprije morali u Kyoto. Od Osake do Nagasakija morali su pješaćiti bez obuće. U Nagasakiju su se svi ispovjedili pred jednim isusovcem. Premda je u Nagasakiju na dan njihovoga pogubljenja uveden policijski sat, na gubilište je ipak došlo do



4000 tisuće ljudi. Svi su ti mučenici 5. veljače 1597. godine u 10 sati razapeti na križeve na brdu Tateyama u Nagasakiju. Zglobovi ruku i vrat su im pričvršćeni za križ željeznim obručima, dok su im noge posebnim obručem bile prikovane uz križ. Onda su im s lijeve i s desne strane tijela sulicom proboli prsni koš od najdonjeg rebra do plečke. Među mučenicima je bio i mali **Ljudevit**, dječak od dvanaest godina, i **Toma** koji je imao 15 godina. To su prvi japanski mučenici. Povijest ih je zapamtila kao mučenike iz Nagasakija.

Mučenike je papa **Urban VIII.** proglasio blaženima 14. rujna 1627. godine, a **Pio IX.** 8. lipnja 1862. godine svetima.

Sveti Pavao Miki je zaštitnik japanskih katolika, zaštitnik misionara i misionarki, zaštitnik progonjenih zbog vjere i uvjerenja, zaštitnik misija.



GOVORI VAM SLUGA BOŽJI O. GERARD TOMO STANTIĆ

“U Cvijeću cvijeće”

Uređuje i piše: o. Ante Stantić, OCD

Po Isusovom Utjelovljenju duša je “najljepše cvijeće”: “Prije Utjelovljenja, ističe sluga Božji, svako biće i cvijeće mogli su se tužiti: gadan je čovjek ne možemo ga zgledati, (vidjeti). Poslije pak događaja Utjelovljenja čovječje je dostojanstvo cvijeće najljepše i najljepše biće u prirodi, na ovome svijetu” (1).

Zašto je čovjek bio “gadan” prije Isusova Utjelovljenja? Gerard odgovara: to je zato “što je pun neprijatelja a to su osjetila” (2). Treba istaknuti da osjetila nisu po sebi “neprijatelji duše”. Oni su “neprijatelji duše” samo dok nisu “pročišćeni” i “osposobljeni” biti pozitivna sastavnica duhovnog kršćanskog života, snagom Isusova Utjelovljenja, što se, temeljno, događa sv. Krštenjem: “Čovječja duša i tijelo, ističe sluga Božji, su sjeme pokvareno ali, ako ih bacimo u Isusov grob, bit će (sjeme) kalamljeno, (cijepljeno). Mjesto korova i trnja donosit će cvijeće. Bog hoće da odabrani budu Isusu slični i odlikovani” (3). U logici to znači: Isus je “Cvijeće” najljepše a kršćanin treba postati cvijeće po njegovu uzoru!

U Gerardovoj pisanoj riječi ima brojnih zapisa koji ističu ljepotu koju je čovječja duša dobila Isusovim Utjelovljenjem: kako bi postala cvijeće u Cvijeću. Slijedećih par navoda iz njegovih rukopisa to na poseban način ističu: “Mali Isus je čovječju narav, po Utjelovljenju, neizmerno odlikovao” (4). “Bog nas nije mogao većma odlikovati, nego kad je čovjekom postao a ljubav bolje pokazati nego kad je kao Bogo-Čovjek za nas umro” (5).

Aludirajući jamačno na poslanicu sv. Petra “Vi ste rod izabrani, kraljevsko svećenstvo, sveti puk, narod stečeni...” (6), dodaje: “Svi smo sretni kraljevi postali po Isusovoj želji jer je čovječanstvo odlikovao kad je čovjekom postao. Geslo nam križ jer ovo Isus želi da vazda nosimo” (7).

Utjelovljeni Sin Božji čini sve kako bi duša postala “cvijeće”, lijepa po milosti Božjoj, živjela snagom njegova Utjelovljenja, ali pod uvjetom da prihvati “kalamljenje”, to jest da se ucijepi u dušu “cvijeće milosti”: “Ljubazni prijatelj pošalje kola za svog prijatelja da mu ga done su u goste. Isus nam šalje svoj križ, kao zrakoplov, da se u njega smjestimo i u nebo Njemu putujemo” (8).

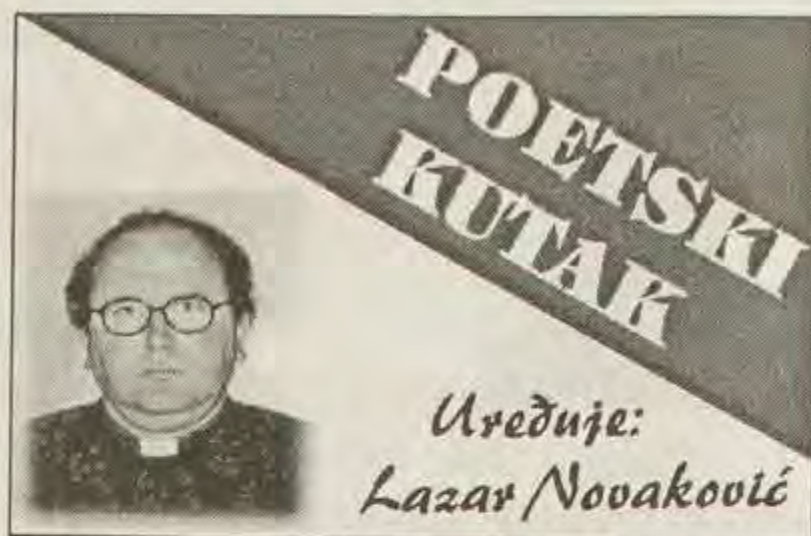
Kako bismo “ušli u zrakoplov”, to jest prihvatili križ što Isus šalje, i stigli k

njemu “u goste”, “po križu”, potrebna je naša suradnja, koja se bitno očituje predanjem u volju Božju: “Predajem se u svemu da sličan budem Spasitelju, kojega je jelo što je nebeskom Ocu milo”. To znači: “Najprije vjerovati i Božje planove izvršavati, sto postotno sve sasvim žrtvovati” (9). Posebno, u vršenju volje Božje, treba se uhvatiti u koštac sa sjetilima, jamačno “sa gadom” u njima: “Iz srca sebičnost iskopati” (10). Jer: “Svoja volja je opasni otrov, trn uz srce, kojeg pokreće i najmanji vjetrić, koji bode i žalosti lice” (11). Vjera će postići svoj učinak ako je rasplamsava ljubav: “Želim da mi srce ne bude srce nego riječ ispisana zlatnim slovima: “ljubav” (12). Kako bi pak ljubav bila izbor, iskustvo duha a ne neki sentimentalizam, mora biti “upaljena drvom križa” (13).

U konačnici rezultat “oslobađanja od gada”, u strastima, otvaraju se putovi pravoj slobodi, susretu s Bogom, po Isusu Kristu, dakle “cvijeće u Cvijeću”: “Kad je svladana neuredna sloboda, svako djelo je puno slasti i ploda” (14). “Sloboda od neuredne slobode” je isto što poniznost koja otvara putove rastu u milosti, rastu u iskustvu, u “biti cvijeće u Cvijeću”: “Rasti, radi ponizno, ali ostaj malo cvijeće, na prsima Malog Isusa... Srce ponizno, vazda ponizno, da pred Isusom ne bude strašilo” (15).

Lako je shvatiti aktualnost poruke koju sadrže ove Gerardove misli, u današnjem svijetu, koji je pun “gada strasti”, egoizma, unatoč tako divnom napretku u znanosti, u tehnici, programima oko slobode i ljudskog dostojanstva! Bez Krista, bez nastojanja biti “cvijeće u Cvijeću”, čovjek čovjeku postaje vuk!

1. Biser mišljenja, 004231
2. Theologia pastoralis, 003280
3. Ondje, 003034
4. Ondje, 003220
5. Ondje, 003221
6. Petrova, I, 2, 9
7. Ondje, 003223
8. Th. past., 003138
9. Biser mišljenja, 103
10. Ondje
11. Biser mišljenja, 004263
12. Th. past., 003140
13. Ondje, 002901
14. Biser mišljenja, 004264
15. Th. past., 002755, 002757.



Uređuje:
Lazar Novaković

ZDENKA FEĐVER

Rođena je 2. ožujka 1950. u Vukovaru. U Somboru živi od 1955. godine. Završila je ekonomsku i poslovnu školu.

Pjesme piše od ranog djetinjstva. Objavljene su u raznim časopisima i u zborniku novosadske PČESE. Pjesme su joj prevedene na mađarski, albanski, turski i bugarski jezik. Dosad je objavila zbirke: *U dvadesetpetom času*, *Oduzeto vrijeme*, *Vrijeme oduzeto i Odraz*. Osim poezije piše i prozu.

Živi i radi u Somboru.

BEZ TVOJE RUKE

Tebi sam prvaj
sve mogla reći.

Odavno odrasla,
još krilo tražim.

Nešto lijepo kad se desi,
tebi kažem,
radost da bude veća.

Vrijeme sve briše, kažu,
a meni sve je teže.

Cvijeće u tvojoj bašti
bez tvoje ruke.

Samo ga tebi nosim,
ako to nešto znači.

A tebe,
u meni,
sve više.

Zdenka Feđver



Piše: mr. Mirko Štefković

OTAJSTVO CRKVE

- prikaz dokumenta -

Veliko i vrlo važno poglavlje u novijoj povijesti Crkve zasigurno pripada ekumenskom pokretu, koji je svoj veliki zamah doživio na II. vatikanskom koncilu. Obnovljeno gledanje na druge Crkve i crkvene zajednice omogućilo je bolje upoznavanje onoga što nam je zajedničko, čime su otvorena vrata novom dijalogu i suradnji među kršćanima različitih vjeroispovijesti. Međutim, događa se da ponekad dobre nakane previde vjerske istine, pa se težnje ka jedinstvu pretvore u izobličene pokušaje prividnog uniformizma, koji bahato potiskuju različitosti, a sve to pod izlikom slobodarskog duha tolerantne ravnopravnosti, za koji su sva stanovišta od jednake važnosti, bez obzira na njihovu crkvenu i vjersku utemeljenost. Imajući u vidu slične pojave, Kongregacija za nauk vjere je još davne 1973. godine objelodanila ovu malu izjavu o čuvanju katoličkog učenja o Crkvi, kako bi pomogla iskrenosti ekumenskih nastojanja. Svoje učenje dokument izlaže u nekoliko točaka, koje ćemo pokušati ukratko prikazati.

Jedna je i jedincata Crkva Kristova, koja opstoji u katoličkoj Crkvi, kojom ravnaju nasljednici Petra i ostalih Apostola. To znači da se sva punina spasonosnih sredstava može doseći samo po katoličkoj Crkvi. Iako je ona sveta, uvijek je potrebna očišćavanja. Izvan njezina sklopa nalazi se više elemenata svetosti i istine, te je zato potrebno da katolici s radošću priznaju i cijene istinska kršćanska dobra, koja se, imajući podrijetlo u zajedničkoj baštini, nalaze kod od nas odijeljene braće, te se zalažu za što veće jedinstvo među svim kršćanima (usp. UR 4). No, to ne znači da je Kristova Crkva tek zbroj Crkava i crkvenih zajednica, tj. da ona danas više nigdje istinski ne postoji.

Sve ono što je Bog objavio za spasenje svih naroda, povjerio je svojoj Crkvi, da po Njegovoj milosti ostaje zauvijek neiskvareno. Zato, u stvarima vjere i morala, govorimo o nezabludivosti sveukupne Crkve, kao zajednice vjernika, koju sam Duh Sveti vodi ka punini istine (usp. Iv 16,13). Razmatra-

njem i proučavanjem sadržaja vjere, te na temelju doživljenog razumijevanja duhovnih stvari i navješćivanja, od strane onih koji su s nasljedstvom biskupstva primili i pouzdan milosni dar istine, u Crkvi raste razumijevanje Božje Riječi, tj. poklada vjere. Ključnu ulogu jedinstva tog rasta u razumijevanju vjere ima Petrov nasljednik, i to kao "trajno i vidljivo počelo i temelj jedinstva vjere i zajedništva". U zajedništvu sa svim biskupima, on uživa osobitu prisutnost i vodstvo Duha Svetoga, u vezi sa stvarima vjere i morala, kada istražuje blago božanske Objave, što nazivamo karizmom nezabludivosti Učiteljstva. Ovaj dar nezabludivosti opće Crkve na čelu sa Učiteljstvom ne smije se umanjivati, jer on za sve krštenike jednako znači vjersko pokoravanje Bogu u vjeri (usp. Rim 16,26). Crkva je ona koja se prilagođava naravi božanske Objave i njezinim zahtjevima, a ne obrnuto.

Pojam nezabludivosti Crkve ne bi trebao biti krivo shvaćen, jer "iako se istine koje Crkva svojim dogmatskim izjavama zaista ima nakanu učiti razlikuju od promjenljivih mišljenja nekog vremenskog razdoblja te mogu biti izražene bez njih, ipak se ponekad može dogoditi da i sveto Učiteljstvo iznese te istine pomoću riječi koje nose sa sobom tragove takvih mišljenja". Ovdje je potrebno znati da polog vjere uvijek ostaje nepromijenjen, iako se vremenom mijenja način njihovog izričaja, jer jedino tako on još i danas može zahvatiti duh i srce ljudi kojima se prenosi.

U velikom pothvatu čuvanja i prenošenja poklada vjere kroz povijest, značajna odrednica Crkve je njezina povezanost s Kristovim svećeništvom. S jedne strane je to opće svećeništvo, svih krštenika, a s druge ministerijalno svećeništvo, podijeljeno ređenjem, za djelo posvećivanja, naučavanja i upravljanja u Kristovo ime. Ovoga moramo biti svjesni u svim našim nastojanjima oko jedinstva svih kršćana, i to pravog jedinstva u različitosti darova, koje Duh Sveti daje gdje, kada i kako hoće.

Hrvatske katoličke
internet stranice (59.)

Kursiljo

[http://www.geocities.com/
kursiljo/](http://www.geocities.com/kursiljo/)

Kursiljo ili Mali tečaj kršćanstva (španjolski: Cursillos of Christianity) je katolički pokret kojeg je 1949. godine na španjolskome otoku Mallorci utemeljila skupina angažiranih katolika laika i svećenika, kao animaciju za višednevno hodočašće mladih u Santiago de Compostelu. Pokret je nastao u vrijeme teške društvene, gospodarske pa i duhovne krize, prouzročene posljedicama građanskoga rata, ali je prerastao granice šireći se u preko 50 zemalja. U Hrvatsku je Kursiljo došao 1974. g. iz Beča posredstvom španjolskoga kletinca o. **Josefa Cascalesa**. Od tada je u biskupijama Hrvatske i BiH održano preko 300 Malih tečajeva s preko 7000 sudionika i više od 700 jednodnevnih obnova. Voditelj pokreta u Hrvatskoj je vlč. **Andrija Vrane**, inače predsjednik ureda za crkvene pokrete u Zagrebačkoj nadbiskupiji. Hrvatska internet stranica pokreta nalazi se na adresi:

<http://www.geocities.com/kursiljo/>

Cijela je stranica veoma jednostavna, s osnovnim ciljem upoznavanja s ciljevima pokreta i njegova širenja, s naglaskom na Kursilju koji se tradicionalno održava svakog proljeća, ljeta i jeseni u franjevačkome samostanu na otoku Krapnju blizu Šibenika. Na izborniku "O nama" nalaze se osnovni podaci o tečaju, zatim su tu "Teme" koje se polaze na tečajevima, zatim izbornici "Pitanja" i "Kontakt", na izborniku "Karta" može se vidjeti popis gotovo pedeset mjesta u Hrvatskoj i Bosni gdje je održan Kursiljo, te "Novosti" s podacima o nastupajućem ljetnjem Malom tečaju u Krapnju, uz galeriju slika s prijašnjih tečajeva i još neke obavijesti.

Bit Maloga tečaja jest što se na njemu proučavaju razne praktične teme iz kršćanskog života, uz bogato zajedništvo i druženje svih nazočnih, da bi se onda širilo poslanje u obiteljskim, profesionalnim, župnim i drugim zajednicama, čime se ostvaruje veći stupanj angažiranosti laika u Crkvi i u svijetu. Osim što ova stranica može potaknuti zainteresirane za odlazak na Mali tečaj na Krapanj, čini se izazovnijim organiziranje Kursilja i na području Subotičke biskupije. Naime, kako je nedavno Mali tečaj prvi put došao i u nama blisku Boku Kotorsku, svakako bi bilo vrijedno pokušati raširiti ovaj katolički pokret i u našoj biskupiji.

s. b.

Piše: dr. Andrija Kopilović

**18. 02. 2007.
SEDMA NEDJELJA KROZ GODINU**

*1 Sam 26,2.7-9.12-13.22-23; Ps 103,1-4.8.10.12-13;
1 Kor 15,45-49
Lk 6,27-38*

Milosrdan je i milostiv Gospodin

Jedna od najzahtjevnijih zapovijedi Novoga zavjeta: "Ljubite neprijatelje svoje". Današnje bogoslužje poziva nas upravo na tu krepost, da ljubimo i svoje neprijatelje. Kao molitvenu potporu toj zapovijedi psalmist nalazi u 103. psalmu, gdje govori o onom koji je najmilosrdniji, a to je Gospodin. Stoga poziva svoju dušu da slavi Boga, da blagoslivlja Boga, da zahvaljuje Bogu. Bog je sama pravednost, sama svetost i svu nepravdu pobjeđuje milosrđem. On oprašta grijehe, iscjeljuje rane, čuva od propasti život i kruni svaki dan nježnošću. Milosrđe je, dakle, krepost koja pomaže nama kršćanima da izvršimo zapovijed ljubavi i prema onima koji to po ljudskom sudu ne zaslužuju. Ako je Bog koji je sama pravda milosrdan grešniku onda i nas poziva da u sebi gajimo milosrđe do te mjere da možemo praštati, zaboravljati, a na poseban način "ne uskratiti" dobro onima koji to ne zaslužuju, koji se prema nama odnose neprijateljski. Bog je spor na srdžbu i vrlo dobrostiv. Ne postupa po našim grijesima, niti plaća po krivicama, nego nam uvijek plaća po svom velikom, božanskom srcu. Stoga je ovaj psalam nama i zadatak i utjeha i potiče nas na razmišljanje, jer temelj našeg milosrđa je onaj koji je samo milosrđe: milosrdni i milostivi Bog.

**25. 02. 2007.
PRVA KORIZMENA NEDJELJA**

*Pnz 26,4-10; Ps 91,1-2.10-15; Rim 10,8-13
Lk 4,1-13*

Gospodine, budi sa mnom u nevolji!

Započela je Korizma. U tekstovima današnjeg korizmenog bogoslužja u središtu je Isusova kušnja. Nakon što je postio, dozvolio je da mu se približi napasnik. Psalmist u devedesetprvom psalmu moli da nas Gospodin - Svevišnji - svojom zaštitom pomogne i bude naš zaklon, utvrda naša, jer je on naše pouzdanje i nada. Napast je neizbježna u našem životu jer je čovjek ranjen grijehom i darovana mu je sloboda opredjeljenja. No, molitva i sigurnost da smo zaštićeni Božjom rukom čini nas pobožnima pred Bogom, poniznima i jakima snagom onoga koji nas zaštićuje. "Neće te snaći nesreća, nevolja se neće priključiti šatoru tvojem, jer anđelima sam zapovjedio da te štite na svim putovima tvojim." Kad god se nađemo u napasti, dobro je podsjetiti se i probuditi vjeru da je Bog onaj koji nas zaštićuje, spašava, pomaže i izbavlja, zato što nas ljubi. Stoga naša snaga i pouzdanje nije u vlastitoj snazi koju imamo, nego u snazi koju Bog daje. Zato je ovaj psalam molitveni: "Gospodine, budi sa mnom u svakoj nevolji!" Poniznost, predanost i sigurnost je plod zaštite Božje.

**4. 03. 2007.
DRUGA KORIZMENA NEDJELJA**

*Post 15,5-12.17-18; Ps 27,1.7-9.13-14; Fil 3,17-4,1
Lk 9,28-36*

Gospodin mi je svjetlost i spasenje

Licem svojim obasjao je "stupove Crkve", trojicu izabranih apostola. Savez u kom se Bog očituje je savez vjernosti i obećanja. "Ovo je Sin moj ljubljani u njemu mi sva milina." Gospodin nam je u Kristu objavio svoje lice, stoga starozavjetni psalmist u psalmu 27 današnjeg bogoslužja vapi Gospodinu i hvali činjenicu da je Gospodin koji se objavio "svjetlost i spasenje" i stoga temelj naše sigurnosti u tjeskobi i strahu. Koga da se bojimo kada njega imamo? Gospodin je štit života i zato pred kim da strepimo? Vrlo je važna nada psalmiste koji traži lice Gospodnje i moli da se ne skriva to lice, kao što ga je i Petar molio da ostane na Taboru. I psalam poručuje da je čin vjere jači od čina doživljaja. "Vjerujem da ću uživati dobra Gospodnja u zemlji živih." I sam sebe hrabri, a i nas ohrabruje ta molitva. Pouzdanje u Gospodina čini nas čvrstima, da naše srce bude u Gospodina ukorijenjeno i tako će pouzdanje kojim tražimo lice Božje biti sigurni put do te spoznaje. Hodimo vjerom, molimo nadom i slavimo iskreno tražeći objavu lica njegova.

**11. 03. 2007.
TREĆA KORIZMENA NEDJELJA**

*Izl 3,1-8.13-15; Ps 103,1-4.6-8.11; 1 Kor 10,1-6.10-12
Lk 13,1-9*

Milosrdan je i milostiv Gospodin

Pred nama je objava kojom se Gospodin objavio Mojsiju u Starome zavjetu, a Isus nas na poseban način poziva na obraćenje. Što je temelj obraćenja? Poziv Božji upućen po prorocima i do kraja izrečen u Isusu Kristu, a naš odgovor se temelji upravo na činjenici da je obraćenje spoznaja da smo grešni. Zamoliti oprost i obratiti se nije tako lako, stoga nas današnji psalam 103. ohrabruje da slobodno pristupimo milosrdnom Bogu jer je njegovo milosrđe veliko, čak neizmerno. On čini pravedna djela, Mojsiju je objavio putove svoje i sinovima Izraelovim djela svoja. Milosrdan je i danas prema nama, spor na srdžbu, a vrlo dobrostiv. Naše razmišljanje nije njegova misao, a njegova dobrota je najveća nad onima koji ga se boje. Stoga obraćenje sadrži, a psalam podržava taj proces molitve, spoznaje, pouzdanja i čvrste nade da je milosrdan i milostiv Gospodin, jer "kako je nebo visoko nad zemljom, dobrota je njegova s onima koji ga se boje". Strah od Boga nije "strah od Boga" nego "strah Božji" po kojemu smo duboko potaknuti da Boga ljubimo, a ta ljubav u nama rađa plod da se bojimo, strahujemo, da tu ljubav nikada ne izgubimo. To je čin obraćenja, a daje nam ga upravo i potiče na to psalam 103.

O PEPELNICI I KORIZMI

Korizma, vrijeme priprave na Uskrs javlja se u rimskoj liturgiji od 4. stoljeća a započinjala je Prvom nedjeljom korizme. Od 6. stoljeća njezin se početak pomiče na srijedu koja prethodi toj nedjelji. Toga dana su pokornici, a uskoro i ostali vjernici, primali pepeo kao znak ulaska u korizmenu pripravu za slavlje Uskrsa, najvećeg kršćanskog blagdana.

Današnja liturgija Pepelnice, kao i cijele korizme naglašava obraćenje i posvemašnju obnovu kršćanskog života, poglavito kroz post, milostinju i molitvu. Traži se od kršćanina da se približi Kristu svojim načinom života, svojom patnjom i trpljenjem. Da svojim križem života postane dionik Kristovog otkupiteljskog puta prema Kalvariji i prema razapinjanju.

Nastanak Korizme i Pepelnice

Od samih početaka Crkve znamo da su kršćani prakticirali post u vremenu koje je prethodilo Uskrsu tj. godišnjem slavljenju Vazma kako to početkom 3. stoljeća svjedoči Hipolit Rimski i, nešto kasnije, *Didascalia apostolorum*. Slično je u to vrijeme postila i Aleksandrijska crkva. Egeria (Eterija) svjedoči da je u 4. stoljeću i u Jeruzalemskoj crkvi korizma trajala 40 dana.

U Rimu je u počecima korizma trajala tjedan dana. Negdje između 354. i 384. godine pojavljuje se u Rimu 40-dnevni post koji je započinjao na 1. korizmenu nedjelju, a završavao na Veliki četvrtak. To je bio korizmeni post za razliku od posta na Veliki petak i subotu koji se zvao vazmeni post. U 6. stoljeću su korizmi dodani i dani od srijede do 1. korizmene nedjelje. Zašto? Javni pokornici odrješene za grijeh dobivali su na Veliki četvrtak. Stoga su tijekom cijele korizme postili. Na početku posta posipali su se pepelom u znak pokore. Budući da na 1. korizmenu nedjelju to nije bilo moguće (jer se nedjeljom ne vrši pokora!), posipali su se pepelom u srijedu. Zašto baš u srijedu? Jer je u davnini misa bila samo srijedom, petkom i nedjeljom. Tako je za javne pokornike korizma počinjala u srijedu prije 1. korizmene nedjelje. Ubrzo su tu praksu

prihvatili i ostali vjernici. Kasnije su tu praksu crkveni Oci protumačili na sljedeći način: budući da korizmeni post treba trajati 40 dana, nedostaje onoliko dana koliko je korizmenih nedjelja (jer



je nedjeljom zabranjen post!). Dani od Pepelnice do 1. korizmene nedjelje te Veliki petak i Velika subota ponovno daju 40 dana.

Papa Grgur II. u 8. stoljeću dodaje u korizmi i četvrtak kao dan euharistije tako da je u to vrijeme misa bila srijedom, četvrtkom, petkom i nedjeljom. Svagdanja misa uvedena je puno kasnije. Nedjelja Cvjetnica nastaje u 4. stoljeću po uzoru na svečanu procesiju koja se te nedjelje obavljala u Jeruzalemu. U 5. stoljeću te se nedjelje čitala muka po Mateju, a pobožni puk tijekom 7. i 8. stoljeća uvodi i procesiju s palminim granama.

Obred pepeljenja

“U starom je zavjetu pepeo znak propadljivosti i znak je grešnika. Međutim, pepeo je znak i čovjekove smrtnosti.” (Nav. dj., str. 814.). Posipanje pepelom označava javnu ispovijed. Simbolikom te mrtve stvari čovjek priznaje svoju grešnost te tako postiže Božje milosrđe. Nije dakle čudno da se simbolika pepela razmjerno rano javlja u kršćanskom bogoslužju gdje postaje znakom pokore i obraćenja.



Milostinja

Traži se od svakog vjernika da u vrijeme korizme osim posta i molitve daje milostinju onima koji su u potrebi. Vjernik treba u tom svetom vremenu činiti i djela milosrđa. “Pokora i djela ljubavi čiste od grijeha i krote zlo u čovjeku. Molitve govore i općenito o korizmenim djelima (što onda svakako uključuje i djela milosrđa)” (Nav. dj., str. 824.).

Molitva

Molitva je prisutna u cijelom Svetom pismu. Već u Starom zavjetu vidimo prisutnost molitve u Izraelskom narodu. Psalmi su cijele zbirke molitava. Tako i u Novom zavjetu, posebno u liku Isusa Krista, imamo prisutnu molitvu kao intimni i bliski kontakt s Bogom (razgovor s Bogom). Molitva je izraz cjelokupnog života: ona nadahnjuje vjernički život, a vjernički život potvrđuje molitvu i čini je istinitom. Naše molitve ne govore izravno o smislu i važnosti molitve, upravo zato što su one - molitve. Pobožnost Križnoga puta i korizmeno euharistijsko slavlje (korizmene propovijedi) je, između ostalog, uzvišena molitva kršćanske zajednice i Bogu svakako najdraži čin ljubavi koji mu vjernik može iskazati u korizmi ali i inače tokom crkvene godine. Sve je manje vjernika na svakodnevnim misama. Korizma je lijepa prigoda da svi koji imaju vremena i mogućnosti o tom razmisle te se uključe u svakodnevno sudjelovanje u svetim misama. Svi koji to čine mogu posvjedočiti da je svakodnevna misa izvor velikoga blagoslova kako za pojedinca tako i za obitelji, a onda i šire za čitavu zajednicu.

Post

U Bibliji nam se post predočuje kao odricanje od nečeg. Najčešće se misli na odricanje od hrane, pića a ponekad i od spolnih odnosa i to jedan ili više dana. U kasnijem židovstvu govori se kako post i pokornička odjeća nisu vrijedni ako nisu povezani s pokajanjem i dobrim djelima. U Novom zavjetu, na samom početku, daje nam se slika Isusa Krista, koji boraveći četrdeset dana u pustinji posti.

Naše molitve dovoljno govore o postu i pokorničkim djelima. No, danas se post stavlja u kontekst pozitivnih i radosnih spasenjskih plodova. Postovi služe za borbu protiv duha zloće, a obdržavanje korizme pomaže vjernicima da se vježbaju u uzdržljivosti. Cilj te terapije je da se vjernik odrekne onog što mu je dozvoljeno da bi se kasnije lakše mogao odreći od onog što mu kao vjerniku nije dozvoljeno (grijeih).

Korizmenim vježbanjem u postu ulazimo u novi život na sliku Krista pobjednika kojeg slavimo na blagdan Uskrsa za koji se i pripremamo kroz korizmu. Uzdržljivošću vjernici daju hvalu Bogu, a darežljivošću mu postaju slični. Primljena pričest i korizmeni post postaju vjernicima ljekoviti.

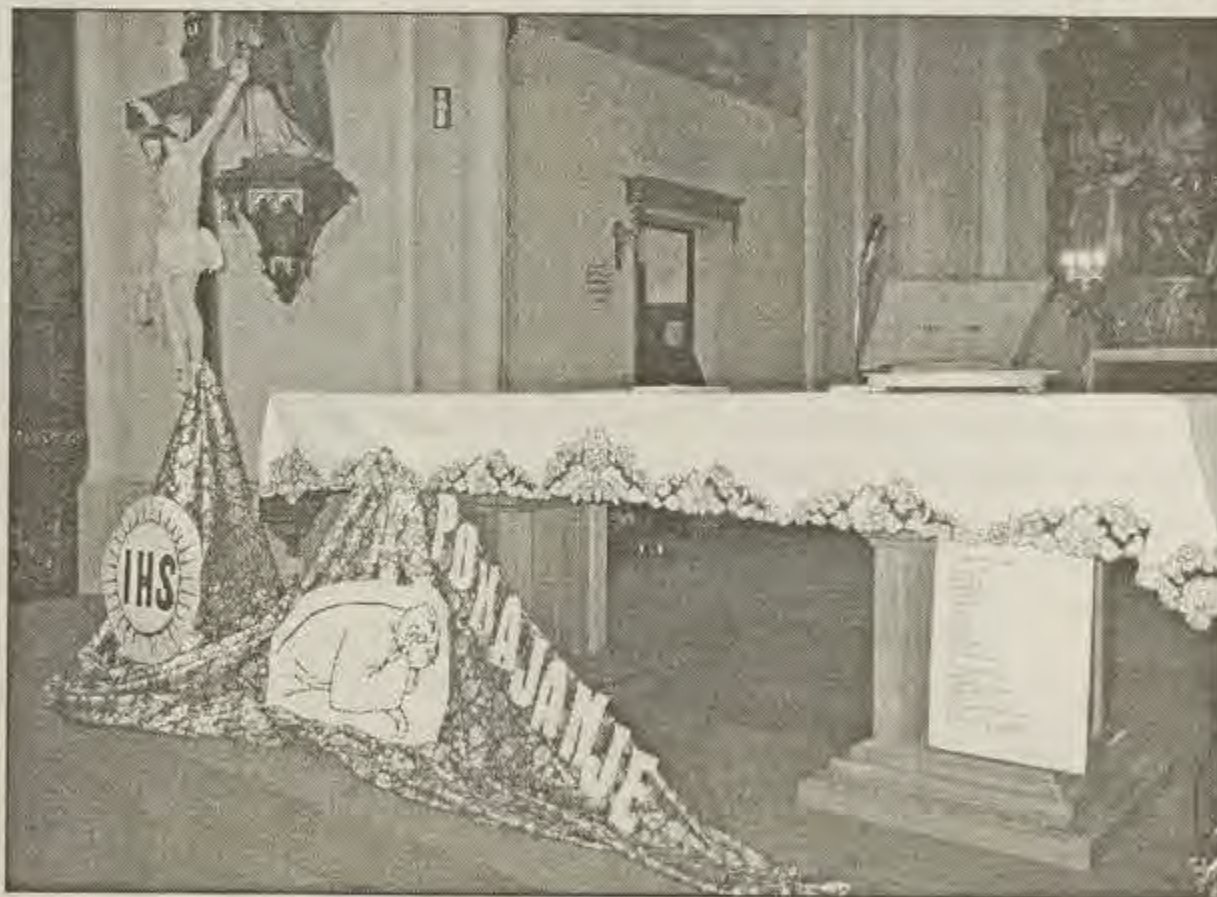
Suvremeni oblici pokore

Suvremeni oblici pokore susreću goruće probleme našega svijeta: siromaštvo - podjela na bogate i siromašne, nezaposlenost - depresivno beznađe zbog nespremnosti snaći se u složenom društvu, razni oblici ovisnosti, osamljenost, ugroženost okoliša itd.

Pušenje je teška bolest i ovisnost našega svijeta koja razara zdravlje ljudi i nanosi golemu štetu zdravstvenom sustavu. Zato se civilizirani svijet sustavno bori protiv pušenja. Ovisnost o duhanu ne uništava samo vlastito zdravlje, nego i zdravlje onih koji udišu pušački dim. Pušiti u prostoriji gdje se nalaze nepušači je oblik nasilja koje pušači moraju posvijestiti. U korizmi bi pušači, ako već ne mogu prestati pušiti, mogli svakako smanjiti količinu cigareta koje će popušiti ili početi sami izlaziti iz zajedničkih prostorija i pušiti vani. Nepušači treba da poštuju pušače, ali ne i pušenje, kako bi se sukobi s pušačima pozitivno rješavali.

Ovisnost o alkoholu je težak problem suvremenoga svijeta. Ovisnici o alkoholu razaraju vlastito zdravlje i težak su obiteljski i općedruštveni problem. Posljedice alkoholizma u prometu i na radnom mjestu su uistinu zastrašujuće.

O ovisnosti o drogi ovdje ne govorimo jer je ovisnost o drogi po sebi zlo i



nikada nije dopušteno uzimati drogu, dok umjereno pušenje može biti i laki grijeh a umjereno uzimanje alkohola ne mora biti nikakvo zlo.

Moderne ovisnosti

Suvremena nasilna i bezobzirna ekonomska propaganda proizvodi nove potrebe i ovisnosti u ljudi kako bi im prodala proizvode koji im uopće nisu potrebni. Naš je svijet zatrpan stvarima koje nam nisu potrebne. Ovisnost o brandu - zaštitnom znaku je opća pojava: odjevni predmeti imaju punu vrijednost samo ako imaju uvaženi brand i tko ga nema osjeća se manje vrijedan. Komunikatolog McLuhan je stvorio krilaticu medij je poruka, što bi značilo da nam je važnije ono čime se služimo od onoga čemu to sredstvo služi. Primjerice, važnija je sama televizija od onoga što prenosi, odnosno važniji je auto od prijevoza, pa na kraju medij pretvori ljude u ovisnike o televiziji, autu, mobitelu, kompjutoru, internetu, odnosno pretvori ljude u ljude-aute, ljude-mobitele i sl. S te strane Korizma je vrijeme sjetiti se blaženstava: Blago siromasima u duhu... koji su čista srca (Mt 5,3,8), odnosno blago onima koji su slobodni od lažnih vrednota, od ovisnosti, koji su slobodni za Boga, za ljude, za ljubav. Praktično bi to značilo u korizmi od **duhovno praznog videa i televizije vraćati se knjizi i čitanju**, ne uzimati auto za svaku sitnicu, nego pješaćiti, voziti se javnim prijevozom, uzimati stvari prema

potrebi, a ne prema ovisnosti, izgrađivati osjećaj za lijepo, a ne skupo itd.

Crkveni propisi o pokori

Prema crkvenim propisima svi su vjernici dužni činiti djela pokore kako bi ovladali svojim nagonima i postigli slobodu srcu. Djela pokore su post, molitva i milostinja. Korizma i svaki petak su dani pokore u Crkvi. Korizma je pogodna za duhovne vježbe, pokornička bogoslužja i hodočašća, karitativna i misijska djela. Post je uzdržavanje od mesa (nemrs) ili neke druge hrane i odnosi se na svaki petak u godini, osim ako petkom nije neka svetkovina. Strogi post i nemrs je na Pepelnicu i Veliki petak. Nemrs obvezuje od 14. godine, a post sve punoljetne do 60. godine (Zakonik kanonskog prava, 1249-1253).

Priredio Andrija Anišić

/Prema: Hrvoje Cirkvenec, www.krizivota.com; Đuro Posavec, Objavljeno u rubrici: Društvo/

Molitva u korizmeno vrijeme

Svemogući vječni Bože, milosrdni Oče, Ti grešnicima rado praštaš kad su pred Tobom ponizni i kad čine pokoru, da tako ublaže Tvoju srdžbu i dokrajče svoje zloće. Evo, pripravni smo ove korizme nasljedovati uzor Tvoga Sina, neoskvrnenog Jaganjca. On nas je svojim primjerom pretekao kad je svojim postom posvetio onih četrdeset dana prije svoga javnog nastupa. Molimo Te, Bože, prosvijetli nas, okrijepi i uvijek sokoli, da ovo vrijeme Tebi prijatno a nama spasonosno svojom slabošću i nevjernošću ne provedemo sebi na osudu. Daj da proživljavajući ovu korizmu žarčom molitvom, postom, djelima ljubavi i vjernijim izvršavanjem svojih dužnosti budemo dostojni slaviti uspomenu velikog vazmenog otajstva. Daj nam da zavrijedimo biti dionici Isusove muke i smrti, ali i njegova uskrsnuća i vječne slave na nebesima.

(Iz molitvenika "Slava Božja", str 291)

Uređuju: Vinko Cvijin i Gabrijel Lukač

PROŠTENJE SJEMENIŠNE KAPELE I DAN ŠKOLE

Sveti Pavao je zaštitnik sjemeništa i Biskupijske klasične gimnazije Paulinum. Svake godine na blagdan obraćenja Sv. Pavla slavi se proštenje sjemenišne kapele i Dan škole. Prije podne u 10 sati je bila sv. misa, koju je predvodio **mons. Stanislav Hočevár**, nadbiskup beogradski. Zajedno s njim su misli subotički biskup **János Péntzes** i zrenjaninski biskup **László Huzsvár**, te odgojitelji zavoda **mons. Josip Mioč** rektor, duhovnik **mons. Marko Forgić** i prefekt **Ignác Brasnyó**.

Na hrvatskom jeziku propovijedao je nadbiskup Hočevár, koji je u svom govoru predstavio život i lik sv. Pavla apostola. Istaknuo je da je sv. Pavao uz životne poteškoće i mnogo napora ustrajao u gorljivom navješćivanju evanđelja te je zaslužio naslov učitelja naroda. Neumorno je radio, pisao i poučavao; istrošio je svoj život ne samo za Crkvu nego i za cijelo čovječanstvo i radi toga je primjer i uzor svim učenicima i sjemeništarcima.

Svečanost je uzveličao zbor sjemeništaraca Paulinuma i recitatori **Mato Berišić** i **Tamás Szécsenyi**. Pjevao je zbor Schola Cantorum uz pratnju **mr. Kornelija Vizina**, a zatim je zbor uz pratnju gitara izvodio duhovne pjesme.

Uz profesore i roditelje učenika na slavlju su sudjelovali vjernici i dobročinitelji Paulinuma. Među uglednim gostima su bili generalni konzuli Generalnih konzulata R. Hrvatske i R. Mađarske **mr. Davor Vidiš** i **Ferenc Nagy**; iz Skupštine općine Subotica **Edit Molnar Pinter** i **Mirko Ostrogonac**, nekoliko direktora srednjih škola, te predstavnici i izaslanici ostalih društvenih i kulturnih institucija Grada.



DUHOVE VJEŽBE

Crkva preporuča svim vjernicima da barem koji puta sudjeluju u duhovnim vježbama. To još više vrijedi za duhovne osobe. To se odnosi i na nas sjemeništarce te stoga svake godine imamo duhovne vježbe, uglavnom od 31. siječnja do 3. veljače.



Voda ovogodišnjih duhovnih vježbi bio nam je **p. János Soti**, isusovac iz Novog Bečeja.

Duhovne vježbe su se sastojale iz tri glavna dijela: 1. Deus caritas est (Bog je ljubav); 2. Tko je Isus Krist za mene?; 3. Ispit savjesti.

Pater je naglasio da "biti svećenik jest dar Božji i zato moramo i mi sami moliti za duhovna zvanja, kako bi bilo više svećenika na ovim prostorima".

Zahvalni smo voditelju dohovnih vježbi što nam je tako lijepo predvodio duhovne vježbe koje će nam sigurno pomoći u našoj duhovnoj izgradnji.

DARIVANJE UDŽBENIKA IZ OSIJEKA

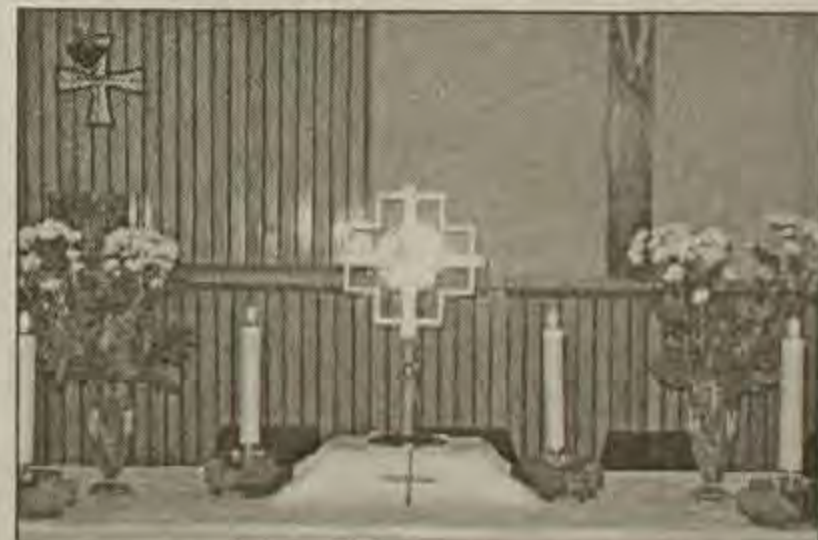
Krajem prošlog mjeseca posredovanjem generalnog konzula R. Hrvatske **mr. Davora Vidiša**, te naše profesorice **Mirande Glavaš Kul**, naša gimnazija je dobila veoma vrijedan poklon školskih udžbenika. Knjige u vrijednosti 20 tisuća kuna, kao i vrijednosno pismo na isto toliku sumu, predali su ravnatelju naše gimnazije **mons. Josipu Mioču** župan Osječko-baranjske županije **Krešimir Bubalo**, a u ime grada Osijeka dogradonačelnik **dr. Vladimir Šišljagić**. Ova velika donacija se sastojala od raznih udžbenika za sve predmete gimnazije od I. do IV. razreda, uključujući i gradivo za ispit zrelosti.

Prigodom predaje donacije knjiga u županijskoj dvorani ravnatelj Mioč se zahvalio u ime naše gimnazije: "Riječi zahvale nistu dostatne kako bih očitovao sve ono što su ovom donacijom županija i grad Osijek učinili za školu Paulinum". Nadalje je istaknuo kako to nesebično darivanje još više dobija na cijeni kada se zna da je to dar učenicima i školi koji žive i rade u teškim prilikama i teškim okolnostima. "Grad Osijek i Osječko-baranjska županija su nama otvorili svoja vrata i svoja srca, a učenici Paulinuma ostat će zahvalni lijepim sjećanjem i dobrim učenjem iz novih udžbenika", zaključio je Rektor.



GODIŠNJE KLANJANJE

Svaka aktivna župna crkva i javne kapelice trebaju imati prema propisima Crkve godišnje barem jedanput adoraciju. Tako je to bilo i kod nas u sjemeništu 31. siječnja. Adoraciji su prisustvovali sjemeništarci i poglavari, ali i nekolicina vjernika koji su došli moliti za nas i pokloniti se Isusu jer je toga dana na osobit način bio prisutan među nama.





Piše: s. Blaženka Rudić

OSNIVANJE MJESNIH CRKAVA

- Misijski rad započinje svjedočenjem, a nastavlja se navještajem Krista koji dovodi do obraćenja
- Plod obraćenja je krštenje i ucjepljenje u Crkvu
- Misijski rad se dovršava osnivanjem mjesne Crkve koja je opća Crkva u malom
- U tome mogu puno pomoći male (bazične) zajednice
- U misijskom radu treba negovati duh ekumenizma

Misijsko djelovanje započinje životnim svjedočenjem i djelima ljubavi. Tako se otvaraju srca ljudi za navještaj Riječi. Duh Sveti poziva Kristu sve ljude i budi u srcu privrženost vjeri, te dovodi do obraćenja. Duh Sveti preporuča ljude po krštenju na novi život i okuplja ih u jedan Božji narod, da budu Božja svojina. Na taj način postaje kršćanska zajednica znak Božje prisutnosti u svijetu.

Osnivanje mjesne Crkve - cilj misijskog djelovanja

Obraćenje i krštenje uvode čovjeka u Crkvu gdje je ona već ukorijenjena, a tamo gdje još nije treba poraditi na tome da se osnuju mjesne (partikularne) crkve. Iako se traži osobno obraćenje i odgovor Bogu, Bog ne želi spašavati čovjeka bez povezanosti s drugima. Zadatak misija jest upravo to: utemeljiti kršćanske zajednice i razviti ih do pune zrelosti. Ne može se reći da je postignut cilj ako se ne ostvari osnivanje partikularne Crkve koja ima sve oznake opće Crkve, a živim punom snagom u mjesnom okviru. Partikularne Crkve trebaju biti u čvrstoj povezanosti s općom Crkvom, i to preko biskupa koji je apostolski nasljednik i jamac crkvenog zajedništva.

Svaka takva partikularna Crkva, pa i ona koja je tek nastala ili je u nastajanju, mora već biti misionarska, znači uvijek otvorena Kristovom misijskom nalogu. "Evangelizacijsko djelovanje kršćanske zajednice, najprije u svome mjestu a onda drugdje kao udioništvo u sveopćoj misiji, najjasniji je znak zrelosti vjere. Da bi netko bio misionar, traži se posvemašnja promjena shvaćanja, a to vrijedi i za pojedince i za zajednice. Gospodin nas neprestano poziva da izađemo iz samih sebe i da dobro koja imamo podijelimo s drugima, počevši od onog što je najdragocjenije, a to je vjera." (RM 49)

"Djelo zasađivanja Crkve u određenoj skupini ljudi postizava stanovit cilj kad je zajednica vjernika već uhvatila korijen u socijalnom životu i prilagodila se donekle kulturi kraja pa ima neku stabilnost i čvrstoću. To znači da zajednica ima domaće svećenike, pa makar i nedostatan broj, redovnike i laike; posjeduje one službe i ustanove koje su nužne za život i rast Božjeg naroda pod vodstvom vlastitog biskupa." (AG 19)

Potrebno je da se pripadnost Kristu i Crkvi očituje na svim područjima života i djelovanja. Vjernici kao članovi Božjeg naroda treba da sazrijevaju u vjeri i ljubavi potpomognuti liturgijom, sakramentima i katehezom. Laici, kao članovi građanskog društva, treba da nastoje oko ostvarivanja pravde i ljubavi koristeći sva dostupna sredstva. Obitelji, njegujući kršćanski život, trebaju postati rasadišta laičkog apostolata i svećeničkih i redovničkih zvanja. (ups. AG 19)

Pomoć malih (bazičnih) zajednica

Ove zajednice su se dokazale kao središta kršćanskog oblikovanja i misijskog izarivanja. Riječ je o kršćanskim skupinama na razini obitelji ili nekoga užeg područja koje se susreću radi molitve, čitanja Svetog pisma, kateheze, razgovora o bitnim ljudskim i crkvenim pitanjima u svrhu zajedničkog zalaganja. One su znak životnosti Crkve, sredstvo odgoja i evangelizacije, sjeme novog društva koje gradi "civilizaciju ljubavi". Ove zajednice postaju kvasac kršćanskog života, vode brigu o nemoćnima. Svaki član u njima može doživjeti iskustvo zajedništva u kojem se osjeća kao djelotvorni sudionik i potaknut da sam doprinese zajedničkom zalaganju.

Dakako, da bi takve zajednice bile zaista kršćanske, moraju se temeljiti i



živjeti u Kristu, u slušanju Božje riječi, molitvi, euharistiji i zajedništvu. Svaka takva zajednica mora živjeti u zajedništvu s mjesnom i općom Crkvom, u povezanosti s crkvenim pastirima i učiteljstvom Crkve. (usp. EN 58, RM 51)

Duh ekumenizma

Ponajprije, misijske snage koje dolaze iz drugih krajeva i kultura moraju djelovati u zajedništvu s mjesnim snagama za razvoj kršćanske zajednice. To djelovanje će se često odvijati u nekršćanskim okruženjima. I tada treba nastupati u duhu ljubavi i vjernosti Isusovu nalogu o propovijedanju Evanđelja svakom stvorenju.

No, misijski rad je povezan i s ekumenizmom. I druge kršćanske zajednice navješćuju Evanđelje. Treba priznati da razdjeljenost kršćana unosi zabunu i mnogima zatvara pristup k vjeri. Činjenica da radosnu vijest propovijedaju međusobno podijeljeni kršćani slabi njihovo svjedočanstvo. Zato je potrebno poraditi na jedinstvu kršćana kako bi misijska djelatnost bila plodnija.

Svi koji su kršteni uspostavljaju između sebe zajedništvo koje još nije potpuno i savršeno. Zato je potrebna suradnja katolika sa svom kršćanskom braćom u ispovijedanju vjere u Boga, kao i u sudjelovanju u različitim socijalnim i kulturnim akcijama. Ekumenska suradnja i svjedočenje vjere kršćana koji pripadaju različitim kršćanskim zajednicama već je donijelo mnogo ploda. To je od osobite važnosti u današnje vrijeme kad različite sljedbe siju zbrku svojim vrlo aktivnim djelovanjem (usp. RM 50).



Piše: dr. Tadej Vojnović, OFM

Rođenje spasitelja

Iz Levijevog plemena

Levitsko porijeklo Mojsija je posebno istaknuto naglašavanjem da ono potječe od oba roditelja i ima svećenički izvor (P). O Mojsijevim roditeljima saznajemo tek iz svećeničkog izvora u Izl 6,20. Tu se kaže: "Amram se oženi svojom tetkom Jokebedom, koja mu rodi Arona i Mojsija. Amram je živio sto trideset i sedam godina." Mojsijev otac zvao se Kehat a njegov otac Levi. Tako je s očeve strane zajemčeno Levijevo porijeklo a majčino je Levijevo porijeklo u činjenici da se njegov otac Amram (hebr. "Veliki narod") oženio njegovom tetkom Jokebedom (hebr. "Bog je slavan").

Ova dvostruka identifikacija Mojsijevog porijekla u nesvećeničkoj predaji je vrlo važna. Ona je anticipatorski ključ za oba položaja Mojsijeva i svećeničku narav njegovog vodstva kao i za prvog i najvećeg sakralnog junaka Izraela.

Obitelj

O Mojsijevim roditeljima doznajemo, dakle, istom u 6. glavi, o ocu Amramu i majci Jokebedi. Na prvi pogled stičemo dojam da je Mojsije prvorođenac. Međutim, već u r. 4. a i 7. pisac govori o Mojsijevoj starijoj sestri. Jednako tako iz kasnijeg teksta (gll. 4. i 7.) doznajemo o Mojsijevom bratu Aaronu koji je od njega stariji tri godine. Izvještaj o bratu Aronu dugujemo svećeničkoj-aronovskoj predaji koja posebno želi istaći brata Arona.

Pisac nam donosi lirsku crticu: zapažanje majke. U izvorniku stoji "i vidje majka da je dobar" (hebr. *ki tob*). Naši prevodioci su se odlučili za "krasan". Nema sumnje da je svakoj majci njezino dijete najljepše. Ovdje izraz "dobar" ima vjerojatno objektivno značenje tj. da je dijete zdravo, vitalno, da mu ništa ne nedostaje. Upravo to daje majci Jokedi poseban motiv da ga zaštiti od genocida koji je poduzeo faraon. Stoga ga je skrivala u najvećoj tajnosti kao svoje posebno blago. Ova je lijepa idila majke i djeteta trajala tri mjeseca. No više se nije moglo. Dijete je naraslo, postalo odveć bučno tako da je svako skrivanje bilo isključeno. Što učiniti? Hoće li ljubav i domišljatost majke spasiti njezino dijete?

Okružen ženskom nježnošću

Žena je simbol nježnosti, pažnje i ljubavi. Svojim smislom za konkretan život i za detalje ona svuda unosi svoju pažnju, ljubav i osjećaje. U strahoti genocida kojeg je poduzeo egipatski faraon, u surovij krvoločnoj naredbi da je svaki Egipćanin ovlašten i ima dužnost hebrejsko muško dijete baciti u rijeku Nil po kojoj plivaju krokodili, ovo je dijete okruženo ljubavlju i pažnjom ženskih srdaca.

Naš pokojni bibličar p. Celestin Tomić u svojoj knjizi "„Izlazak" lijepo primjećuje da u retcima 2-9 prepoznajemo pravi dramatski prizor pun nježnosti. Posebno tome pridonosi što u čitavoj sekvenci susrećemo samo žene. Od tih žena tu je prije svega majka. Napravila je plan. Kupila je košaricu od papirusove trske kakva je služila u svagdašnjoj upotrebi. Obljepila je smolom i paklinom da ne propušta vodu i tu je stavila svojega dječaka. Upravo na vodu Nila kuda su se bacali židovski dječaci i gdje će Egipćanima najmanje upasti u oči. Osim toga, košaricu je stavila među trstiku na obali. Ova košarica postaje lađica spasa. Ovdje podsjećam na zanimljivost. Radi se o izrazu za košaricu a to je hebr. *tebah*. Zanimljivo je da je to izraz koji se u Post 6,14 upotrebljava za Nojevu arku koja je spasila njegovu obitelj ("Napravi sebi korablju" - *tebah*).

Drugo žensko biće je Mojsijeva starija sestra. Ona bdije nad svojim malim bratom i prati njegovu sudbinu. Stoji podalje da ne privuče pažnju. Ona će se ponuditi da djetetu pronađe dojilju što će ustvari biti Mojsijeva majka Jokeda. Dok ne bdije majka, bdije sestra.

Treće ženko biće jest faraonova kći koja sa svojom ženskom pratnjom dolazi na Nil da se okupa. Upravo toga časa košarica s djetetom pod budnim okom sestre dopluta do plaže na kojoj se egipatska princeza spremala okupati. Ugleda košaricu i pošalje sluškinju. Otkriće je nevjerojatno a i razumljivo. Ono otkriva majčinsku ljubav i njezin strah za dijete. Je li to u srcu egipatske princeze bilo presudno da je odlučila sačuvati to dijete za koje nije bilo sumnje da je hebrejsko. Sada stupa na scenu sestra koja se nudi da će pronaći hebrej-

sku dojilju da doji dijete (dojenje je trajalo oko tri godine). I posljednja na scenu opet stupa majka. Pogledajmo ovaj lanac ženskih srdaca: majka-sestra-princeza-sluškinja-sestra-majka.

Jednom mi je jedan moj poznanik rekao divnu i poučnu poslovicu: "Ljudi veslaju, ali Bog drži kormilo". Uvijek je to tako samo što to uvijek ne vidimo istom jasnoćom. Najmanje to prepoznajemo u sadašnjoj situaciji a najviše u osvrtima, kad pogledamo unatrag. Tada prepoznajemo kako je Bog vodio naš život i u časovima kada to nismo razumjeli. Sve to prepoznajemo na životnom putu ovoga djeteta koje će imati veliko poslanje: osloboditi i izvesti svoj narod iz ropstva.

Posinjenje

Kad je nešto lijepo onda vrijeme kratko traje i čini nam se da se sve brzo završava. Tako je i idila majke, koja je ponovno dobila svoje dijete da ga doji, vrlo brzo prošlo. Tri godine su prošle kao ništa. Došlo je vrijeme rastanka. Dijete je trebalo donijeti na faraonov dvor. Rastanak je bolan. Zamislimo žrtvu majke koja da bi svojem djetetu spasila život na neki ga se način odriče.

Princeza je posinila malo dijete koje je našla. Dala mu je ime Mojsije kako nas izvještava pisac, što bi značilo "Iz vode sam ga izvadila". No o imenu kasnije. Mali je Mojsije sada princ na faraonovu dvoru. Od dobiva sve ono što pripada kraljevskom djetetu: briga, darovi, pažnja, odgoj i izobrazba. On je zaštićeno i povlašćeno dijete. Ne priprema li ga Bog tako za njegovo poslanje?

Ime Mojsije

Različita su mišljenja o značenju imena Mojsije. Pisac hebrejskog teksta želi Mojsijevo ime povezati s faraonom kćeri koja mu nadjeva ime "Mojsije" i tumači ga: "jer sam ga iz vode izvadila". Međutim, činjenica je da su mnogi faraoni imali u svojem imenu nastavak "-mosis". Korijen tog nastavka treba potražiti u egipatskom glagolu 'msi što znači roditi. Izraz mosis znači sin. Tako imamo *Ptah-mosis* (sin boga Ptah), *Tut-mosis* (sin boga Tut), *Ra-mses* (sin boga Ra). Možda je ispred Mojsijevog imena stajalo božanstvo Nila koje je kasnije izostavljeno kao pogansko i idolopokloničko ili pak jer ih je podsjećalo na egipatsko ropstvo.

(U sljedećem broju: Princ bježi)



Uređuje: Katarina Čeliković

ŽRTVA U ŠUTNJI

*Galama ne čini nikakvo dobro
Dobro ne čini nikakvu galamu.*

Ljudi vole nekome učiniti dobro, posebno ako se to vidi. Odrasli to jako vole. Ali, ako nitko ne vidi da smo nekome učinili dobro, ima li to neku vrijednost? Znam da vi znate odgovor i da biste svi rekli DA! Naravno da mi ljudima oko sebe pomažemo jer želimo biti dobri, jer nas tako uči Bog i Božji glas u nama.

Korizma nas zato i "kori" da budemo malo tiši kada nekome pomognemo. Jer, dobro djelo Bog vidi. I to što smo dobro učinili najčešće je sasvim normalan potez. Međutim, nama bude krivo ako nekome pomognemo a on nam i ne zahvali. Volimo da se primijeti to što smo bili dobri.

E, tu je vrijeme korizme dragocjeno. Sada sebe pretvaramo u Božje oruđe! Mi sada želimo činiti svima oko sebe neke dobre "stvari" i ne očekujemo zahvalnost ili da se o tome priča.

Ako nam se ipak "galami", onda to neka bude: o drugima samo dobro. Možda ćemo biti malo čudni, ali taj koji dobro priča o drugima dobro se i sam osjeća. Pokušajte i vi ovo činiti!

Krećem jako ozbiljno u korizmu vježbu. Budite sa mnom i pišite mi o svojim iskustvima.

Vaša Zvončica



CVJETIĆI SVETOG FRANJE

Sveti Franjo i prostodušni čovjek

"Legenda Maior" svetog Bonaventure (I,1) govori nam o nekom prostodušnom čovjeku iz Asiza koji je, još dok je Franjo bio dječak, običavao pred njim prostirati svoj kaput po zemlji. U dijelu "Speculum Vitae Beati Francisci" također susrećemo tu osobu.

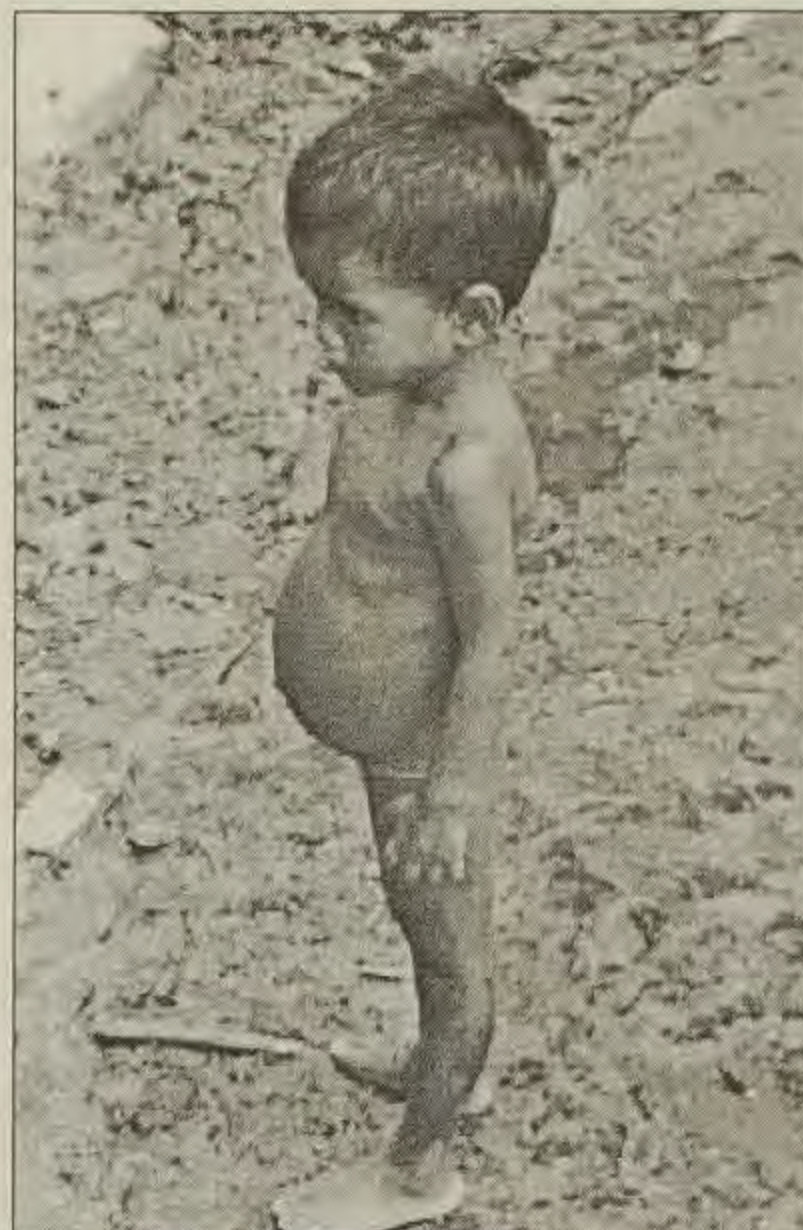
Kad je sveti Franjo, na povratku iz Rima gdje je učinio mnoga čuda, došao nadomak Asiza, mnogi ljudi su se pitali je li moguće da je to onaj isti mladić kojega su ne tako davno nazivali "cvijetom asiške mladosti". Sada im je izgledao tako jadno i izmučeno. Bio se potpuno promijenio. A prostodušni čovjek, koji je običavao prostirati svoj kaput pred Franju, rekao im je: "Pred malo vremena rekao sam vam da će on vrlo brzo početi činiti velika djela. Sada je tek počeo; još će te se vi nagledati djela većih od onih koje sada gledate, a koja će Gospodin Isus Krist činiti po njemu. Ovo što sada vidite samo su ljudske stvari; pričekajte, pa ćete vidjeti i one duhovne. Tada ćete vidjeti čuda za kakva dosad niste ni čuli, vidjet ćete bljeskove svjetla koji će dolaziti iz njega i svi ćemo pasti ničice."

Priredio: S. Bašić



LJUBAV

Odrasli kažu ljubav je teška
Ja im kažem to je greška
Uvijek ću misliti da nije tako
Jer ja volim vrlo lako!
Koku što jaje daje
Psića što glasno laje
Cvijet u travi,
Zvrk na jednoj glavi,
Baku sa štapom
Djeda s kapom,
Eto, tako je voljeti lako!



"Mogli bi se zapitati: Koga mogu voljeti i služiti mu? Gdje je lice kojemu se mogu moliti? Odgovor je jednostavan: onaj koji je gladan, onaj koji je gol, onaj koji je usamljen, onaj koji je neželjen moj je brat i moja sestra. Ako nemamo mir, to je zato što smo zaboravili da pripadamo jedni drugima."

Majka Tereza

POST

Ovo je post koji mi je po volji, riječ je Jahve Gospoda:

"Podijeliti kruh svoj s gladnima, uvesti pod krov svoj beskućnike, odjenuti onog koga vidiš gola i ne kriti se od onog tko je tvoje krvi. Tad će sinuť poput zore tvoja svjetlost, i zdravlje će tvoje brzo procvasti. Pred tobom će ići tvoja pravda, a Slava Gospodnja bit će ti zalaznicom. Vikneš li, Gospodin će ti odgovoriti, kad zavapiš, reći će: Evo me!"

KORIZMA UPOZORAVA !**R a z m i s l i**

Ne voliš voće i povrće...?

Oni nisu izbirljivi!!!

Dobio si Nike, iako si želio Adidas...?



Ovdje postoji samo jedna marka!!!



Još uvijek misliš da imaš previše briga...?

Pogledaj oko sebe i budi zahvalan (zahvalna) za sve što imaš.

Sretni smo; imamo puno više nego što nam je potrebno kako bismo bili sretni.

Prestanimo se žaliti i pomognimo drugima!

KORIZMA ILI ČETRDESETNICA

Korizma, lat. quadragesima, četrdesetnica je razdoblje od četrdeset dana prije Uskrsa u kojima se pripremamo za pashalni misterij.

Počinja na Čistu srijedu ili Pepelnicu i traje do Velikog četvrtka.

Liturgijska boja je ljubičasta.

U korizmi se ne ukrašavaju oltari i crkva, ne sviraju orgulje i druga glazbala, ako nije nužno. Ispušta se aleluja i Slava.

Ovo možeš učiniti

Nasmiješi se i pokloni osmijeh onome koji ga nikad nije imao!
Uzmi zraku sunca i pusti je da leti tamo gdje kraljuje noć!
Uzmi suzu i ispusti je na lice onog koji nikada nije plakao!
Uzmi hrabrost i stavi je u dušu onoga koji se ne zna boriti!
Otkrij život i ispričaj ga onome tko ga ne razumije!
Uzmi nadu i živi u njezinu svijetlu!
Uzmi dobrotu i pokloni je onome koji ne zna poklanjati!
Otkrij ljubav i nastoj da je svijet upozna!

Zapisi iz Sonte

Prid Poklade

Ala smo se znali izbančit za Poklade. Ludilo je počimalo još od sramotnoga ponedjeljka, ubojnoga utorka, vrtičeve sride, debeloga četvrtka, mišjega petka i poklopite subote.

Na vrtičevu sridu žene nikako nisu tile prest, niti štogoda drugoga radit što se okreće. Jel, ako se to tako radi oće bolit glava.

Mi dica smo se najviše radovali debelomu četvrtku. Taj dan bi se valjalo devet put madžarit. Moj stari bi na po

dvora naložijo veliku vatru. Za svu čeljad u kuće bi napravijo po jedan ražanj. A bilo nas je fala Bogu! Cilu polu slanine bi dono iz vojata. Ko da ga danas gledam kako višto riže komate, sitno sicka i nabada na ražnjeve. Majka bi izrizala veliki krov, odjutros, friško ispečen. A onda smo na žari madžarili slaninu i kapali po krovu. Mast bi merisala i sve se sljivala po ruka do lakata. Tako je bilo slatko da ni bolesnik nije mogo odoliti! A istom crni luk na kraju ražnja pečen! Kaki je taj bijo fin! Što rekla moja mater: "Od silne sladosti sve nemož jist!" Pa još pečeni kompira u pepeli! Malo bi još to i popapirili. Posli

toga čaša vina od crne jel bile tele bi se dobro skaljala nuz grlo. Na debeli četvrtak smo i mi dica dobili prija jila malo rakije a potli jila po čase vina. Da bude-mo zdravi i rumeni.

Ako je u kuće bilo još dosta masti od svinjokolje peklo se kolačića. Pa još i paprikaša od suvoga mesa. Posli tako dobroga jila dica bi se veselo šplijala, jel na Medanu, jel u Jamača, jel u Jame Amstove. Matora čeljad bi išla jedni kod drugi na divan. Mladež na čošove igrat i pivat. Po cilomu selu su se čule muzike, jel, prdaljice. Puno se cokula izarčilo ti dana, od silnoga igranja.

Ruža Silađev



HODIMO DO LJUBAVI...

"U molitvi ustrajte, bdijte u njoj u zahvaljivanju!" (Kološanima 4,2)

Vrijeme u koje ulazimo je milosno vrijeme! Vrijeme je to naše izgradnje, vrijeme kršćanske zrelosti - KORIZMA!

Sv. Pavao u poslanici Hebrejima 6,7-8 napominje: "Jer zemlja koja se napije kiše što na nju često pada i rađa raslinjem korisnim onima za koje se i obrađuje, prima blagoslov od Boga; ona pak koja donosi trnje i drač odbačena je, blizu prokletstvu a svršetak joj je: U oganj!" Radimo na tome da budemo zemlja koja rađa raslinjem korisnim, da primimo obilje Božjeg blagoslova! To se ostvaruje vršeći jednostavnu zapovijed: Ljubiti SVE! Naša jedina "ulaznica" za nebo bit će ljubav. Nemojmo gubiti dragocjeno vrijeme, već počnimo ljubiti! A najbolje vrijeme za "učenje" ljubavi jest KORIZMA!!! Vrijeme u kojem se sve iznova rađa u nama - počinje odricanjem koje nikom nije lako, međutim Bog vidi našu spremnost i odgovara milostima! Zato se i kaže da je ovo vrijeme milosno... Ustrajmo na tom putu i sigurno nećemo zažaliti što smo se odlučili za jednostavnost i odricanje!!!

Gdje nedostaje ljubavi tu je i manjak dobra, tu počinju ratovi i zlo tu dobiva plodno tlo. Ako pažljivo pročitamo Pavlov "Hvalospjev ljubavi" (1 Kor 13), bit će nam jasna i poznata rečenica sv. Augustina: Ljubi i čini što hoćeš! Sveci su to dobro znali i postali su to što jesu zato što su ljubili.

Ta zato i Sv. Pavao kaže: "Čeznite za višim darima, a evo vam puta najizvrsnijeg" (1 Kor 12,31) I evo ga... tu je pred nama, prihvatimo ga da stignemo do Ljubavi!!!

PeTaR

NA TRIBINI MLADIH

Kako prebroditi kušnju

Prva ovogodišnja tribina mladih, održana 21. siječnja u Katoličkom krugu, imala je zanimljivu temu pod nazivom "Kako prebroditi kušnju". O temi je vrlo lijepo i iskustveno govorio mons. Marko Forgić te već na početku dopunio temu - Kao se uhvatiti u koštac s kušnjama.

Predavač je pojasnio razliku između dva slična pojma: KUŠNJE i NAPASTI. Kušnja je pozitivna i dolazi od Boga, nikada na štetu ili zlo, daje milost, snagu Božju. Kušnja može biti bolest, žalost, promašaj... Bog iskušava čovjeka da vidi kakav je iznutra, u srcu. A napast rađa smrt, poziva na grijeh.

Govoreći o kušnji u Starom i Novom zavjetu, mons. Forgić je podsjetio kako Bog kuša Abrahama i njegovu ženu Saru, a zatim i Izabrani narod. Iako se Abraham na Boga ljutio, svađao se s njim i prepirao, uvijek ga je poslušao! On je praotac naše vjere, jer i sam imaše čvrstu, jaku i nepokolebljivu vjeru.

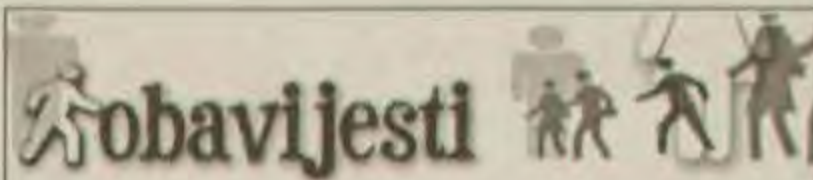


U Novom zavjetu susrećemo primjer Isusove kušnje u pustinji koji nam pokazuje i suvremenu kušnju Crkve. Važno se podsjetiti da su prvi kršćani bili u mnogo većim kušnjama nego mi danas, u njihovo vrijeme to je bilo pitanje života i smrti.

Kušnje mogu biti duhovne, tjelesne, intelektualne, psihičke... Na bolesniku se pokazuje Božja ljubav. S kušnjom se treba suočiti, ne možeš ju preskočiti ili zaobići; ako se s njom boriš, ostatak će ti za cijeli život. Onda dolazi napast koja je od đavla. Ne smijemo očajavati niti biti razočarani jer je napast sotonino djelo a Bog nam daje snagu da pobijedimo.

Ne smijemo Boga iskušavati ili izazivati. Budimo veseli, nasmijani, druželjubivi, prijateljski raspoloženi! Bog nije stvorio smeće kad je stvorio divna bića koja se zovu - ČOVJEK!

Nikolina Bačić



TRIBINA MLADIH

Katolički krug, 18. 02. 2007. u 19 sati

Tema: Kršćanstvo - nekad i sad
Predavač: mons. Stjepan Beretić

MISA ZA MLADE

2. 03. 2007. u subotičkoj katedrali Sv. Terezije Avilske
Nakana: Savjesnost mladih kršćana

Što sam Ti ja, Gospodine

Što sam Ti ja, Gospodine?

Malena kap koja želi utajiti žed pustinje;
Pramen vatre koji želi ugrijati ledeno stijenje;
Kamenčić pijeska koji želi postati plodno tlo.

Što sam Ti ja, Gospodine?

Mučaj na usnama koji želi pjevati pjesmu slave;
Neispričana priča koja uvijek započinje od početka a nikada ne stiže do kraja.

Što sam Ti ja, Gospodine?

Dijete koje s takvom pomnjivošću stvaraš da za njega umireš na križu.

Ne razumijem, Gospodine, ne shvaćam tu ljubav kojom me neprestano zadivljuješ!

Lili

ZA STUDENTE I MATURANTE

Vjera u sebe i Boga

Uh opet za ispit moram "spremati" knjigu od 300 strana, dokle više latinski nazivi, uh koliko nabiranja, ništa ne razumijem...! Nakon toga sebi obično postavljamo pitanje: Kako ću ja to naučiti? Na ovo pitanje uvijek sebi moramo odgovarati: ja to hoću naučiti, mogu i želim!!! Naravno, sve to uz Božju pomoć! Treba vjerovati u sebe i u svoj uspjeh. Svaki dan treba zamoliti Boga da nam udijeli snage i volje za učenje i rad. Sve što radimo, pa čak i kad učimo, moramo raditi na Božju slavu. Moramo se truditi biti što bolji



u svom pozivu, jer tebe je Bog odabrao da studiraš baš na tom fakultetu, baš taj smjer! On nama ne bi dao zadaću koju ne možemo uraditi. Pred svakog je postavio cilj koji može dostići, ali naravno od nas zavisi koliko ćemo se mi boriti da bismo došli do njega. Put do os-

tvarenja cilja je trnovit, nije lagan, ali moramo biti svjesni da je svaki dan na tom putu Bog uz nas. Zato, studenti, budite ustrajni u ostvarivanju vaše zadaće. Nemojte previše brinuti hoćete li imati sreće na ispitu i hoćete li ga položiti. Dajte sve od sebe da naučite, a Bog će vas rasvijetliti svojom mudrošću. Prije polaska na ispit preporučam vam sljedeću molitvu:

MOLITVA SV. ANTI ZA USPJEH NA ISPITIMA

Veliki čudotvorče, sveti Anto Padovanski, prije nego pođem na ispit koji moram polagati bacam se pred tvoje noge, i molim te da mi pomogneš svojim rasvijetljenjem i svojom mudrošću, da se ne bih smeo i izgubio, nego da uspijem dati ispravne odgovore na ispitu, te tako dokažem zahvalnost svojim roditeljima i profesorima koji su za mene i moje dobro učinili bezbrojne žrtve. Čuj me, sveti Anto, i uslišaj moju molitvu koju sjedinjujem s molitvom tvojih siromaha. Obećajem ti da ću biti revniji u svetoj službi Božjoj, i da ću, nastavljajući učenje, nastojati vršiti svoje dužnosti prema Bogu i prema bližnjemu. Amen!



Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.

(BISERJE SV. ANTE - MOLITVENIK - sa svim pobožnostima sv. Anti i najpotrebnijim običnim pobožnostima, Sarajevo, 1966.)

Na kraju svima želim puno uspjeha na ispitima (naravno i maturantima na prijemnim ispitima) i da svi sretno prispijete na CILJ!

Marijana B.

SEBIČNOST protiv PATNJE PATNJA protiv SEBIČNOSTI



Da li ste nekad bili "zaraženi" sebičnošću? Danas je mnogi lako "pokupe"... A simptomi su narcizam, egoizam i slavljenje samoga sebe.

Ljudi su danas od strane medija i reklama savjetovani da žive "samo za sebe" i da se klanjaju oltaru skupih odijela i kuća i lakih osjećaja. Ali kad nas pritisnu životne poteškoće, odjedanput se taj oltar počinje rušiti.

Kada dođu teška vremena - kada ljudi dobiju loše vijesti od doktora ili

netko koga vole umre - sav optimizam koji im je pružen odjedanput nestaje... skoro da ih možete čuti kako govore: "ali patnja ne bi trebala biti dio mogeg života"

Isus nije bio motiviran sebičnošću. Prihvatio je patnje kao Božji savršen plan. Pogledajte sklad koji možete naći u Bibliji o njegovoj volji za patnjom radi NAS (usp. Mt 16,21; Mk 9,12; Lk 24,26; Dj 26,23).

Isus je patio i umro, ali je USKRISNUO! Trećeg jutra nakon smrti je bilo radosti.

**MUKA JE IMALA
SVOJ CILJ I SMISAO!**

Sebičnost ne razumije ovu realnost. Ona uči ljude da rade sve moguće

- emocionalno, mentalno, psihički - da stave patnju u stranu i da traže samo lično zadovoljstvo. U Božjim planovima se nalaze i moje i tvoje patnje.

Petar je osjetio veliku patnju zbog zatajenja kad je vidio Isusa kako pati i napisao je:

"Zbog toga se radujte, makar se sada možda trebalo malo i žalostiti zbog različitih kušnja: da prokušanoost vaše vjere - dragocjenija od propadljivog zlata, koje se ipak u vatri kuša - stekne hvalu, slavu i čast o Objavljenju Isusa Krista." (1 Pt 1,6-7)

Zašto izdržavati patnje? Sve je to zbog vjere. Vjere koju Bog umnaža u nama. Zdravu, poniznu i snažnu vjeru koja je lijek protiv infekcije sebičnosti!

Tom Felten

Zahvaljujemo našim darovateljima

kolpa·san[®]

SALON KUPATILA

LETNJA AKCIJA SNIŽENJA **10-30%**

Veliki izbor akrilnih kada, masažnih kada, tuš kada, tuš kabina, masažnih tuš kabina, bazena, nameštaja za kupatilo, sanitarije, ugradni vodokotlići, pločica za unutrašnju i vanjsku upotrebu.

PRODAJNI SALONI:

SUBOTICA Banijska 2

tel: **024/ 547-886**

ZRENJANIN Vojvode Petra Bojovića 2

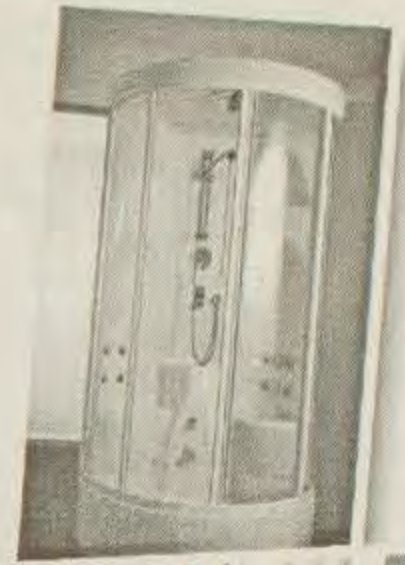
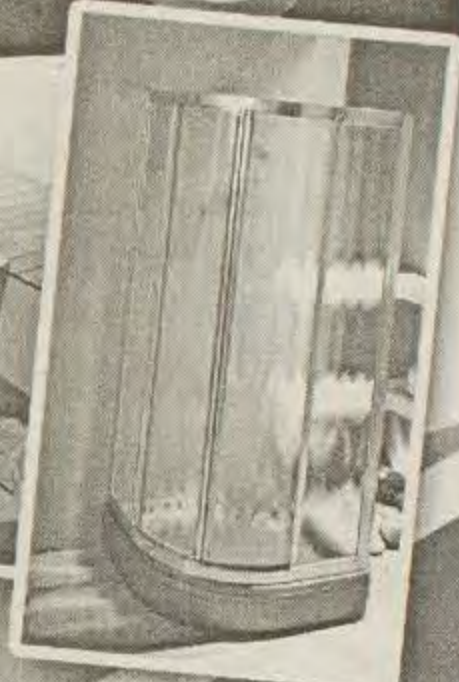
tel: **023/581-590**

NOVI SAD Rumenački put 11

tel: **021/518-092**

NOVI BEOGRAD Dr. Ivana Ribara 135

tel: **011/158-920**



- veliki izbor granita i mermera u bojama
- izrada nadgrobnih spomenika
- od prirodnog i veštačkog kamena
- izrada enterijera po zahtevu kupca od svih vrsta uvoznog kamena
- usluga rezanja i obrade kamena
- izrada stepenica, prozorskih klupica, stolova i
- sve što zamislite

**POVOLJNO SA GARANCIJOM
MOGUĆE ODLOŽENO PLAĆANJE**

SVE OD KAMENA
NOVA KAMENOREZAČKA RADNJA
NAJVEĆI IZBOR-NAJPOVOLJNIJE CENE

EV-PRO d.o.o.
SUBOTICA BEOGRADSKI PUT 72
TEL. 024/671-500
063/501-542



Banat: svećeničko ređenje u Zrenjaniskoj katedrali i proslava sv. Ivana don Bosca u Mužiji



Direktori i djelatnici Radio Marije Srbije i Mađarske na susretu u Subotici



Bogatstvo 80-godišnje bake Ruže iz Vrbasa je njezinih jedanaestero djece



Blagoslov Caritasove kuće

Bog je u utorak, 6. veljače, pozvao k sebi našu mamu MARGU ANIŠIĆ. U znak zahvalnosti što ste suosjećali s nama zbog njezine smrti i molili za nju i za nas, darujemo Vam jedan MAJČIN SMIJEŠAK!

Iskusili smo doista istinitost one lijepe izreke da je «podijeljena bol polovica boli». Hvala Vam. Neka Vam Bog uzvrati svojim milostima.

Hvala onima koji su umjesto cvijeća dali dar za Bogosloviju.

Njezini najmiliji: sin Andrija, svećenik, sin Joso i kćerka Janja s obiteljima te njezina sestra Rozika s obitelji



OD ZVONIKA DO ZVONIKA U BOJI



Biskup Ivan blagoslivlja svijeće u kapeli Crne Gospe



Provincijal Misionara Krv Kristove s članovima molitvenih zajednica u crkvi sv. Roka u Subotici



Sudionici XV. Razgovora



Mons. Marko Forgić na Tribini mladih



U posjetu Subotici s. Domagoja (lijevo), nova provincijalka sestara Družbe Kćeri milosrđa i s. Silvana, njezina zamjenica



Najljepše prelje Velikog prela 2007.



Tko li ga nasmijava?! - Prve vesele poklade malog Luke Marjanušića